ELISA PURICELLI GUERRA

Merlin'in Sırrı

Minerva Mint

FİNAL
KÜLTÜR SANAT
YAYINLARI

Merlin'in Sırrı

Yaşadığı yerin özel havasından mı, hiç tanımadığı gizemli ailesinden mi bilinmez, Minerva'nın bir hayat felsefesi var: "Her şey gerçekleşebilir... Gerçekten inanmak yeterlidir!"

Cornwall oldukça sakin bir yer gibi görünse de, Minerva ve arkadaşlarının yardımını gerektiren gizemli olaylar hiç eksik olmaz! Bu kez çokbilmiş bir arkeolog ünlü büyücü Merlin'in mağarasını araştırmak için kasabaya gelir. Bu mağara gerçekten büyücüye mi ait, yoksa turistlerin ilgisini çekmek için uydurulmuş bir hikâye mi? Minerva, Ravi ve Tami bu sırrı da çözmeye kararlılar...

ISBN 978-605-374-384-2

Her şey gerçekleşebilir,
Gerçekten inanmak yeterlidir!

Minerva Mint

Minerva Mint - Merlin'in Sırrı
Özgün adı: Minerva Mint-L'isola Di Merlino
© 2012 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Italy
Yazan: Elisa Puricelli Guerra Resimleyen: Gabo León Bernstein

Original edition published by Edizioni Piemme S.p.A.
International rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8- 20123 Milano-Italia

Bu kitabın yayın hakları © Final Yayıncılık Rek. San. Tic. Ltd Şti'ye aittir.

Sertifika No: 10876
ISBN: 978-605-374-384-2

1. Baskı: Şubat 2013

Türü: Genç Fantastik Edebiyat - 6

Bu kitabın tüm yayın hakları Final Yayıncılık'a aittir.
Yayıncıdan önceden alınmış izin olmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt:
Neşe
Neşe Basım Yayın / İstanbul
Sertifika No: 22861
Tel: 0 212 886 83 30
Fax: 0 212 886 83 60

Genel Dağıtım:
Final Pazarlama
Tel: 0212 604 10 00

Final Kültür Sanat Yayınları
Büyükdere Cad. Cem İş Merkezi No:23 Kat:6 Şişli / İstanbul
Tel: 0212 343 76 00

www.finalkultursanat.com
info@finalkultursanat.com
facebook.com/FinalKulturSanat
twitter.com/Final_KSY

Elisa Puricelli Guerra

Merlin'in Sırrı

Resimleyen: Gabo León Bernstein

İtalyanca aslından çeviren: Mine Özgün Romandini

FİNAL
YAYINLARI

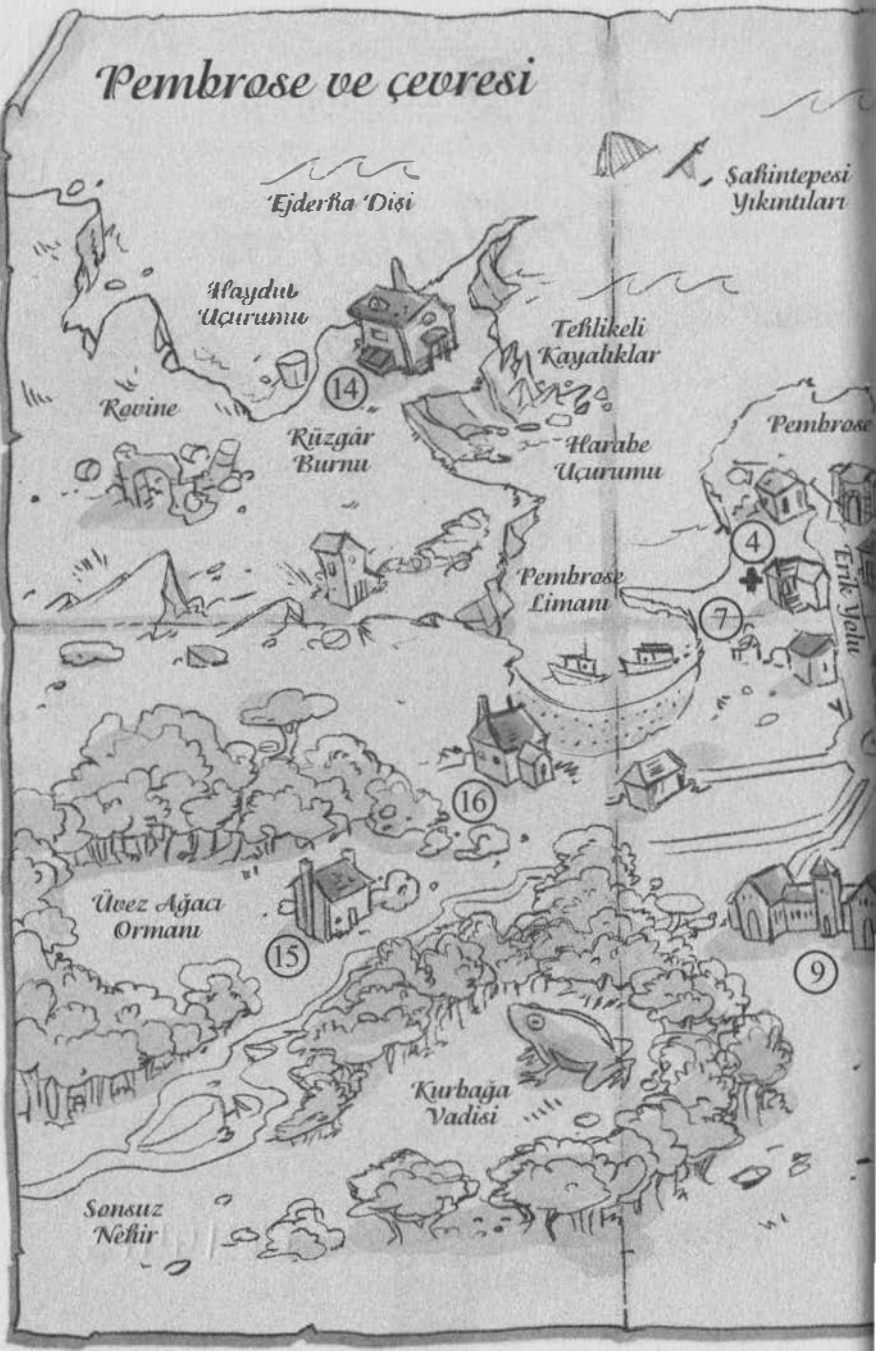
Pembrose ve çevresi
Ejderha Dişi
Şahintepesi Yıkıntıları
Haydut Uçurumu
Tehlikeli Kayalıklar
Ravine
Rüzgâr Burnu
Harabe Uçurumu
Pembrose
Pembrose Limanı
Erik Yolu
Üvez Ağacı Ormanı
Kurbağa Vadisi
Sonsuz Nehir
14
4
7
16
15
9

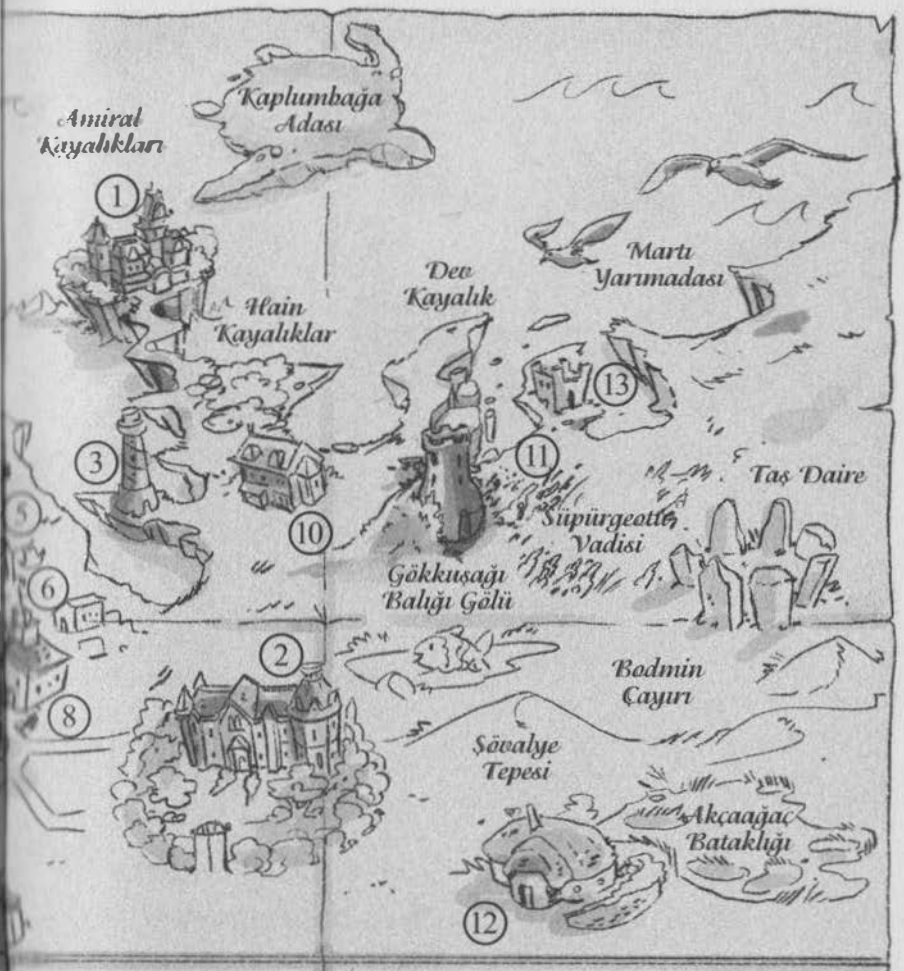

1. KERTENKELE MALİKÂNESİ
2. CROWLEY KONAĞI
3. KAÇAKÇI FENERİ
4. BALIK KILÇIĞI
5. POSTANE
6. BON TON
7. DOKTOR GERALD'IN MUAYENEHANESİ
8. KİLİSE
9. OKUL
10. GİLBERT'İN EVİ
11. BAYKUŞ KULESİ
12. AGATHA'NIN KULÜBESİ
13. TINTAGEL KALESİ
14. YALNIZ KORSAN HANI
15. ESKİ UĞULTULAR EVİ
16. BALIKÇILAR DERNEĞİ

İçindekiler

Şimdiye kadar neler oldu... 9

1. Gizli Görev 11

2. Bozkırın Cadısı 25

3. Tilki Avı 41

4. Yakışıklı Yabancı 55

5. Pembrose'a Büyük Darbe 71

6. Şekil Değiştiren Bir Büyücü 77

7. Tintagel'in Hayaleti 93

8. Şakacı Merlin 103

9. Maymuna Sakın Güvenmeyin 111

10. Beklenmeyen Yardım 127

11. Kehanet Gerçekleşecek 141

12. Baykuş Kulesi 149

Şimdiye kadar neler oldu...

Minerva Mint dokuz yaşındadır ve Cornwall'daki kayalıklardan birinin tepesinde bulunan, harabeye dönmüş bir evde yaşamaktadır. Henüz yeni doğmuş bir bebekken ailesi onu Londra'nın Victoria İstasyonu'nda, bir valizin içinde unutmuştur. Şans eseri Minerva'yı enerji dolu bir temizlik işçisi olan Bayan Flopps bulmuş, onunla Kertenkele Malikânesi'nde yaşamaya başlamıştır.

Minerva'nın içinde bulunduğu valiz çok kaliteli, deri bir valizdir ve pirinçten kilidinin üstünde MM harfleri bulunmaktadır. Valizin çok fazla seyahat ettiği, üzerinde bulunan egzotik ülkelere ait etiketlerden anlaşılmaktadır. Bu etiketlere bakılacak

olursa Mısır'a, Pekin'e, Timbuktu'ya, hatta Tahiti'ye bile gitmiştir.

Valizin içinde küçük Minerva'dan başka büyük bir kitap (Evren Ansiklopedisi, M-P harfleri, IV. Cilt), *Septimus Hodge adında birine yazılmış gizemli bir mektup ve üzerinde kertenkele şeklinde mühür olan bir tapu bulunmaktadır. Bunlar Minerva'nın, ailesine ulaşmak için elinde olan kanıtlardır. Dokuz yıl boyunca bu gizem perdesini tek başına aralamaya çalışan Minerva sonunda kendisine yardımcı olacak yeni arkadaşlar bulmuştur: Ravi ve Tami.*

Gerçekten de üç arkadaş birlikte Septimus Hodge'a yazılmış mektubun sırrını çözmüş, Kertenkele Malikânesi'nin duvarlarından birine saklı, gizemli bir kutu bulmuştur. Kutunun üstünde yuvarlak bir kule resmi ve iki kelime kazılıdır: Ordo Noctuae, Baykuşların Dostluğu. *Böylece kahramanlarımız, Minerva'nın ailesini bulmak ve yardıma ihtiyacı olanlara el uzatmak için Baykuşların Dostluğu kulübünü kurmaya karar vermiştir. Ama her şeyden önce toplantılarını yapmak için kendilerine ait bir yer bulmak zorundadırlar...*

1 Gizli Görev

Minerva ayağında tek bir botla yatağın etrafında zıplayıp duruyordu. Gecikmişti ve aynanın önünden geçerken elbisesini ters giydiğini fark etti. Elbisenin bütün dikişleri ortadaydı.

"Off!" Canı sıkılmıştı.

Merdivenlerden hızla inerken elbisesini çıkartıp tekrar giydi.

Botunun diğer teki üç numaralı salonda, divanın altındaydı. Tilki yavrularından biri almış olmalıydı ki, kenarları küçük ısırıklarla doluydu. Minerva yine de onu ayağına geçirdi. Bu botlar ona şans getiriyordu ve şansa gerçekten de çok ihtiyacı vardı. Çünkü

o gün arkadaşlarıyla önemli bir görevi yerine getirmesi gerekiyordu.

Zencefil, Tarçın ve birbirinden güzel bakır renkli yavruların en sevdiği odanın penceresi açıktı. Dışarıda gün doğmak üzereydi ve bahçeye hafif bir sis süzülmüştü. Bahardı, denizden tuzlu bir esinti geliyordu, kırların üzerine sarı ve pembe çiçekler açmıştı.

Büyük, beyaz bir baykuş çatıya doğru uçarken öttü: "UH-U-OU!"

"Merhaba Agustus!" diye bağırdı Minerva, pencereden kafasını uzatıp.

Baykuş, sessiz ve görkemli bir şekilde çatıya, hepsi birbirinden eğri bacaların arasına yuva yapmış on üç arkadaşının yanına uçmaya devam etti.

Minerva, tek bacağı ve tek kolu eksik şövalye zırhının kapladığı girişe yönelip büyük giriş kapısını açtı.

"Ah, olamaz, unuttum!" diye bağırdı arkasını dönüp.

Merdivenleri tekrar çıktı ve odasına doğru koşup pirinç başlıklı yatağın üstündeki yastığın altın-

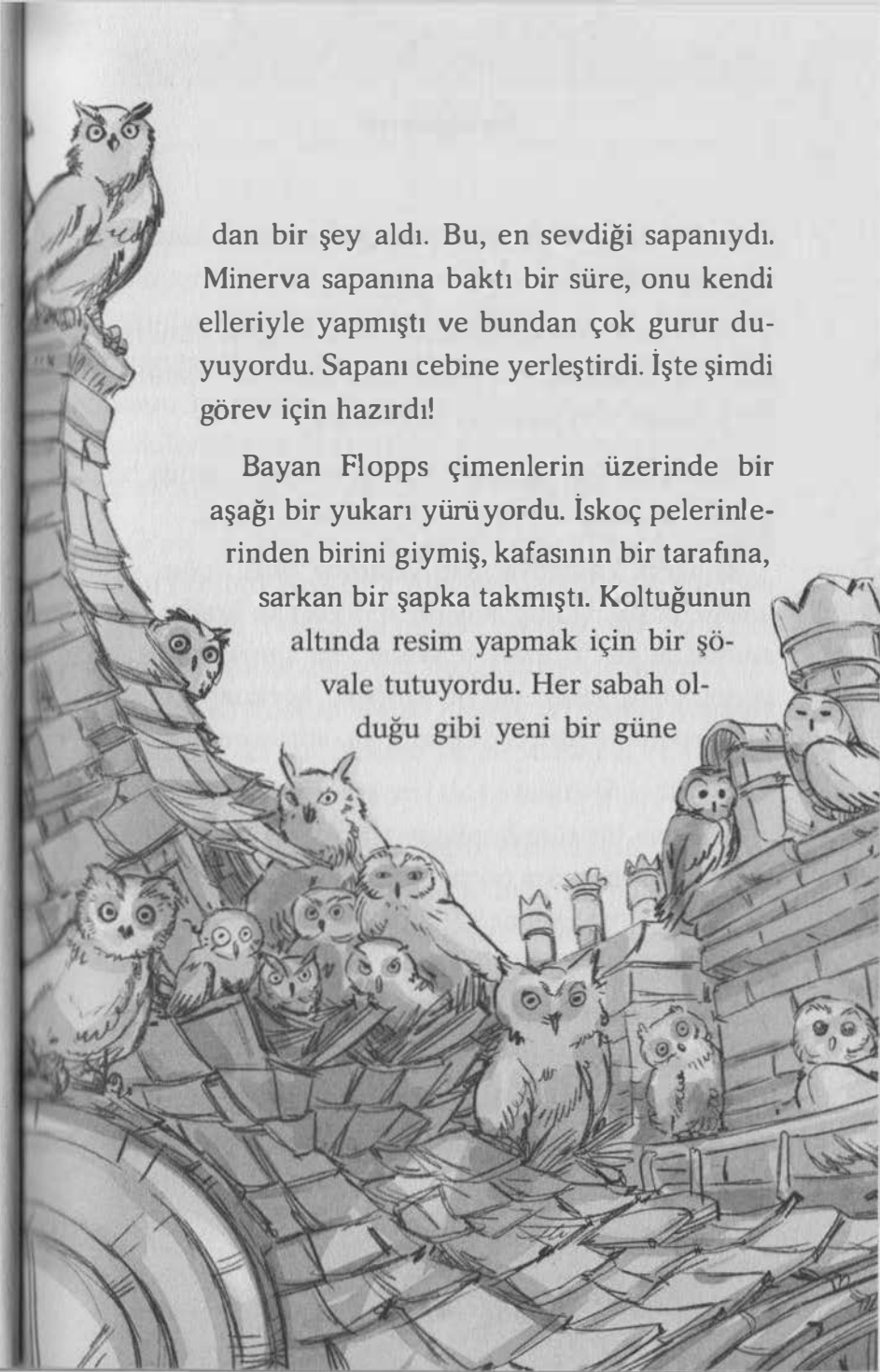

dan bir şey aldı. Bu, en sevdiği sapanıydı. Minerva sapanına baktı bir süre, onu kendi elleriyle yapmıştı ve bundan çok gurur duyuyordu. Sapanı cebine yerleştirdi. İşte şimdi görev için hazırdı!

Bayan Flopps çimenlerin üzerinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. İskoç pelerinlerinden birini giymiş, kafasının bir tarafına, sarkan bir şapka takmıştı. Koltuğunun altında resim yapmak için bir şövale tutuyordu. Her sabah olduğu gibi yeni bir güne

daha hazırlanmak için tuzlu okyanus havasını ciğerlerine çekiyordu.

"Çay saatinde görüşürüz!" diye bağırdı Minerva bahçe kapısına doğru koşarken. "Ravi ve Tami ile bir toplantı yeri aramaya gidiyorum!"

Bayan Flopss nefesine iyice konsantre olmuş bir şekilde sadece, "Hımın, iyi, iyi. Aferin," dedi.

Minerva kasabaya inen kestirme yola doğru soluksuz koştu. O gün, kayalığın o kısmını kontrolleri altında tutan "Gilbert ve grubu" ile karşılaşmaktan korkmasına gerek yoktu: Gilbert, korkunç köpeği Demirçene ile birlikte Londra'ya, amcasını ziyarete gitmişti.

Minerva bir süre hoplayıp zıplayarak özgürlüğün tadını çıkardı, sonra tekrar koşmaya başladı. Kırmızı lüleleri o harika günü kutlamak istercesine rüzgârla âdeta dans ediyordu.

Minerva'nın yaşadığı Kertenkele Mâlikanesi, Cornwall sahillerinin ve turkuvaz rengi denizin muhteşem manzarasına hâkim Amiral Kayalıkları'nın tepesine kurulmuştu. Elli beş odalı, çok eski bir

binaydı. Pencereleri dünyaya tehditkâr gözler gibi bakıyordu ve bütün evden gizemli bir hava yükseliyordu. Kasabada evin haydutlar ya da korsanlar tarafından yapıldığı söyleniyordu: Malikânenin konumu gerçekten de, altın külçeleriyle dolu İngiliz gemilerinin ya da İspanyol yelkenlilerinin geçişlerini gözlemlemek için son derece uygundu.

Ravi ve Tami ile buluşma yeri, şirin bir kasaba olan Pembrose'un Erik Yolu adlı caddesinde bulunan postaneydi. Pembrose'un ana caddesi olan bu yolun üzerinde kasabanın tek konaklama ve restoran ihtiyacını karşılayan *Balık Kılçığı*, gri taştan yapılma bir kilise, iki kız kardeşe ait bir modaevi ve Doktor Gerald'ın muayenehanesi de bulunmaktaydı.

Cornwall'e özgü her şeyin; efsanelerin, yemeklerin, müziğin, dansların bulunduğu bir eğlence olan Deniz Festivali başlamak üzere olduğundan kasaba oldukça hareketliydi. Bu festival, turizm sezonunun başlangıcı ile aynı zamana denk geliyordu. Kısa süre sonra kasabanın beyaza boyalı kulübelerinin yan yana dizildiği arnavutkaldırımlı yollar fotoğraf makineleri kuşanmış turistlerle dolup taşacak, bu tu-

ristler *Balık Kılçığı*'nın dışında diğer kasaba sakinlerinin evlerinde de konaklayacaktı.

Aşağıda, limanın orda, ağlarla, halatlarla ve ıstakoz sepetleriyle dolu sahilde balık pazarı için tezgâhlar kurulmaktaydı.

Balık Kılçığı'nın bacasından yeşilimsi bir duman çıkıyordu. Hanın sahibi Timoti çoktan uyanıp korkunç kokulu, efsanevi, biberli morina balığı çorbasını yapmaya koyulmuştu bile.

Ravi, elleri kot pantolonunun cebinde, postanenin dışında bekliyordu. Yüzünde biraz gergin bir ifade vardı ve gözlerinin üzerine düşen perçemlerini üfleyip duruyordu.

Minerva onun yanına vardığında neredeyse soluğu kesilmek üzereydi. Bütün yolu hiç dinlenmeden koşmuştu. İki büklüm olup derin derin nefes almaya çalıştı.

Kendine geldiğinde duvara üç bisikletin dayanmış olduğunu gördü ve merak dolu gözlerle arkadaşına baktı.

"Bunlar Tami ve senin için," diye açıkladı Ravi

son derece iyi durumda olan bisikletleri işaret ederek. Kendi bisikleti ise frenleri gıcırdayan bir hurdaydı. "Bu bisikletleri okuldan ödünç aldım. Sadece bugün için ama," diye açıkladı. "Böylece daha uzağa gidebiliriz."

"Vay canına!" Minerva'nın çilli yüzü aydınlanmış, iri, yeşil gözleri parlamıştı. Bayan Flopps'un turistlere sattığı resim ve reçellerin kazancı ile Kertenkele Malikânesi'ni güç bela ayakta tutuyorlardı. Bu yüzden bisiklet gibi harika şeylere harcayacak paraları kalmıyordu.

O sırada Ravi'nin annesi postanenin önünde belirdi. Elinde, içinden nefis kokular yükselen büyük bir piknik sepeti vardı.

"Öğle yemeği için size bir şeyler hazırladım!" dedi Minerva'ya gülümseyerek.

"Ah, çok teşekkürler Bayan Kapoor!"

Ravi'nin annesi Minerva'nın çok hoşuna gidiyordu. Uzun, siyah saçları hep açıktı ve omuzlarına dökülüyordu. Alnının ortasında kırmızı bir nokta vardı ve Hintli kadınların geleneksel kıyafeti olan

sari giyiyordu. Aynı zamanda kasabanın tek bakkal dükkânı olan postaneyi tek başına idare etmesine rağmen hep neşeliydi.

Kadın sepeti Ravi'in bisikletine bağladı ve oğlunun yüzüne dökülen saçlarını geriye doğru itti. Biraz durdu ve sadece, "İyi eğlenceler çocuklar!" dedi. Dükkânın kapısına asılı perdenin zillerini şıkırdatarak içeri girdi.

Ravi, teşekkürler anlamına gelen bir şeyler geveledi ve yüzündeki ifade biraz yumuşadı. Annesinin şefkatli tavırlarına pek de tahammül edemiyordu son zamanlarda.

"Hey, siz ikiniz!" diye fısıldadı bir ses arkalarından. "Bensiz yola çıkmayın derim!"

Ravi ve Minerva yerlerinden sıçradılar.

"Of, Tami korkuttun bizi!" diye yakındı Ravi.

Tami azarlayan bir tavırla, "Bizim gibi gizli bir topluluğun üyeleri her zaman her şeye hazır olmalıdır!" dedi. Tami her zamanki gibi mükemmeldi. Uçuşan bir elbise giymişti. Sarı buklelerini bir kur-

deleyle bağlamıştı ve ayağında çok rahatsız görünen ayakkabılar vardı. Kolunda ise hiç ayrılmadığı, atıldıkları maceralarda işlerine yarayacağını düşündüğü, içinde her şeyin bulunduğu çantası asılıydı.

"Macera", Baykuşların Dostluğu kulübünün parolasıydı. Bu kulüp Minerva'nın köklerinin üzerindeki sis perdesini aralamak ve ailesini bulmak için üç arkadaş tarafından kurulmuştu.

Ancak son aylarda Minerva'nın ailesiyle ilgilenmek için fazla meşgullerdi.

Pembrose, Cornwall'da sakin bir balıkçı kasabası gibi görünüyordu ama nedense hep Baykuşların Dostluğu'nun müdahalesini gerektiren bir şeyler oluyordu!

O gün üç arkadaş gizli bir toplantı yeri bulmak için yola koyulmaya karar vermişti. Daha önce, Minerva'nın sığınağı olan, Amiral Kayalıkları'nın altındaki terk edilmiş deniz fenerini kullanıyorlardı. Ancak Gilbert ve arkadaşları bunu keşfettiğinden beri orası yeterince güvenilir değildi. Bu yüzden yeni bir yer bulmaya karar vermişlerdi.

Tami çantasından bir harita çıkarttı ve Bodmin Çayırı'nın tam ortasındaki bir noktayı işaret etti.

Bozkır, çıplak granit alanların ve mor fundaların uzandığı oldukça vahşi bir bölgeydi. Bölgede neredeyse kimse yaşamıyordu ve bir rehber olmadan oralarda gezmek pek tavsiye edilmiyordu.

"Bence burası toplantı yerimiz için mükemmel olur..." diye önerdi Tami. "Şövalye Tepesi."

Ravi, Tami'nin işaret ettiği yere bakmak için eğildi, burası tamamen ıssız bir yerdi! Sonunda kaybolacaklarından emindi. Ama itiraz etmedi. Tami aklına bir şey koyduğunda itiraz etmek faydasızdı. Ayrıca muhteşem Crowley Konağı'nda yaşadığı için hizmetçilere, uşaklara ve bahçıvanlara emir vermeye alışkındı.

"Dün akşam birkaç kitaba baktım," diye devam etti Tami. Crowley Konağı'nda büyük bir kütüphanesi vardı. "Adı Şövalye Tepesi, çünkü tepesindeki kayaya Ekskalibur* kılıcı saplanmış..."

* Ekskalibur: Kral Arthur'un kılıcıdır. Efsaneye göre, Kral Arthur, kılıcı taştan çekip çıkararak gücünü ve hâkimiyetini kanıtlar.

"Gerçekten mi?" Minerva heyecanlanmıştı. "Hiç kimsenin yerinden çıkartamadığı kılıç değil mi o kılıç... Hani Kral Arthur gelinceye kadar?"

O taraflarda yaşayan herkes Yuvarlak Masa Şövalyeleri, Kral Arthur ve Büyücü Merlin'in efsanesini bilirdi. Kral Arthur'un Pembrose'a yakın Tintagel Kalesi'nde doğduğu düşünülüyordu ve turistler her yıl bu kaleye akın ederdi.

"Doğru," diye onayladı Tami ve ekledi, "aslında kayanın tam da bu olduğu kesin değil... Ama olabilir."

"Tabii, olabilir!" Minerva, Tami'yi onaylıyordu. O da arkadaşı gibi her şeyin mümkün olduğunu düşünüyordu.

"Önemli olan şu ki," diye devam etti Tami, "tepenin üstünde eski bir kalenin kalıntıları var ve yürüyüş yapanların yolundan epey uzak olduğu için Baykuşların Dostluğu kulübüne oldukça uygun. Ne dersiniz?"

"Vay canına! Ben bayıldım!" diye bağırdı Minerva.

"Bence de uygun," diye homurdandı Ravi. "Eğer oraya ulaşabilirsek tabii..."

"Ne dedin?" diye sordu Tami.

"Bir şey demedim," diyen Ravi güne arkadaşıyla tartışarak başlamak istemiyordu.

Okuldaki ilk gününde öğretmen onu Tami'nin yanına oturttuğundan beri ona âşıktı. Daha yeni ayrıldığı Hindistan'a olan özlemini bile unutmuştu. Ama ne yazık ki Tami ağzını açar açmaz tartışmaya başlıyorlardı!

Kızlara bisikletleri gösterdi. Tami'nin anne ve babası bisikleti erkek çocuklara özgü bir şey olarak gördükleri için kızlarına yasaklamışlardı. Ravi bu sürprizin Tami'nin çok hoşuna gideceğini biliyordu.

Tami gerçekten de çok heyecanlandı. Haritasını hemen çantasına koydu ve kibarca bisikletin üstüne oturdu. "Ne bekliyorsunuz çocuklar? Takip edin beni!" diye bağırdı hızla uzaklaşırken.

Minerva yavaşça bisikletin üstüne çıktı. Çok önemli bir andı bu: İlk kez bisiklet kullanacaktı. Ayaklarını pedalların üstüne yerleştirdi ve büyük bir gürültüyle yere düştü.

Ravi onu ayağa kaldırıp kendi bisikletine atladı.

"Zor değil," dedi arkadaşını cesaretlendirmeye çalışarak. "Benim gibi yap..."

"Yardıma ihtiyacım yok!" diye itiraz etti Minerva.

Tek başına bir sürü şey yapmayı öğrenmişti. Mesela ağaçların üstüne bir sincap gibi çıkar, bir balık gibi yüzerdi, hatta kürek çekmeyi bile öğrenmişti. Aptal bir bisiklet cesaretini kıracak değildi ya!

Ayaklarını tekrar pedalların üstüne yerleştirip sallanarak yola koyuldu. Ama en azından bu sefer düşmemişti. Yavaş yavaş güveni artıyordu, hatta kısa süre sonra kasabanın sokaklarında hızla ilerleyen diğer iki arkadaşına yetişti.

Bisiklet sürmek harikaydı. Minerva o kadar mutluydu ki Tami'den bile daha korkusuzdu. Yüzüne ve saçlarına dokunan rüzgâr çok hoşuna gitmişti. "Yaşasın, sizi geçtim!" diye bağırdı turkuvaz rengi denizin hemen üstündeki dar bir yolda Ravi ve Tami'yi geçerken. O kadar dar bir yoldu ki az kalsın genç bir adamı eziyordu.

Bu genç, uzun sarı saçlı, yeşil gözlü ve omzunda bir sırt çantası olan son derece yakışıklı biriydi ve

tam zamanında kenara çekilip son anda kurtulmuştu. Ama sinirli gibi görünmüyordu. Hatta gülümsemişti bile.

"Kim bilir kimdi?" diye iç geçirdi Tami, onun arkasından bakakalmıştı. "Çok yakışıklı ve soylu bir havası var.... Bence Kral Arthur'un Yuvarlak Masa Şövalyeleri de böyleydi..."

"Hey, önüne bak!" diye bağırdı Ravi, çok kıskanmıştı. Arkasına dönüp nefretle genç adama bakarken bir çalının içine düştü.
"Of! Beni de bekleyin!"

2 Bozkırın Cadısı

Bütün sabahı Bodmin Çayırı'nda araştırma yaparak geçirdiler. Kayalıkların öteki tarafında içinde kıpkırmızı balıkların yüzdüğü mavi bir göl olduğunu keşfettiler. Gölün yakınında, büyük olasılıkla bir zamanlar haydut yatağı olan bir hanın kalıntıları vardı. Hatta özgürce koşan vahşi bir midilli sürüsüyle bile karşılaştılar.

Ama Şövalye Tepesi'ni bir türlü bulamıyorlardı. Tami harita üzerinde belirlediği her tepenin zirvesine kadar çıkarmıştı onları. Ama hiçbiri aradıkları tepe değildi, hiçbirinde bir kale kalıntısı yoktu.

Ravi, "Daha fazla devam edemeyeceğim!" diyerek kendini bisikletiyle çimenlerin üzerine attı.

Çok yorulmuştu. Bütün kasları ağrıyordu ve fena hâlde acıkmıştı. Annesinin sepetin içine kocaman porsiyonlar koymuş olmasını umut ediyordu.

"Tamamen yolun dışına çıktık!"

"Ah, öyle mi?" dedi Tami yanında durarak. "Bunu nereden anladın?"

"Aradığımız hiçbir şeyi bulamadık çünkü," diye yanıtladı Ravi gözleri kapalı.

"Ama haritaya bak..." diye itiraz etti Tami, yanında dizlerinin üstüne çökmüştü. "Bak hadi!" Haritayı çantasından çıkarmış bulundukları yeri işaret ediyordu.

Ravi gözlerini açtı ve kafasını hafifçe kaldırıp haritaya bir göz attı. "Aman Tanrım! Ters tutuyorsun... Bütün yolu tersine gittik!"

"Gerçekten mi? Bunu daha önce söyleyebilirdin!" Tami cevabı öfkeyle yapıştırmıştı.

Minerva arkadaşlarını yatıştırmak için araya girerek, "Ben bir şeyler yiyelim derim," dedi.

Acilen karınlarını doyurmaları gerekiyordu. Boş mideyle akıl yürütemezlerdi. Ayrıca kavga riski de büyüktü.

Çok güzel bir piknik yaptılar. Sepetin içinden çıkan kareli bir örtüyü çimenlerin üzerine serdiler. Salam ve krem peynir dolu kocaman sandviçleri, portakal suları, Cornwall'a özgü kıtır kıtır kurabiyeleri, hatta yabanmersini ve zencefilli kremayla yapılmış tartları da vardı. Sonunda karınları tok ve mutlu bir şekilde uzanıp uykulu gözlerle gökyüzünden geçen bulutları izlemeye koyuldular.

"Sizi uyarıyorum, beni buradan kimse kaldıramaz..." dedi Ravi.

"Ama daha toplantı yerini bulamadık!" Çoktan yola çıkmaya hazır olan Minerva itiraz etmişti.

"Var olup olmadığını bilmiyoruz bile!" diye yakındı Ravi.

Minerva ısrar ediyordu. "Ama denemeden bilemeyiz! Sadece bize ait bir yer olacak."

"Gizli ve özel bir yer," diye ekledi Tami. "Oradan görevlerimizi idare edeceğiz. Birinci görevimiz

Minerva'nın anne ve babasını bulmak olacak. Flütü bulduk bile..."

Minerva bir zincirle boynuna astığı flütü parmaklarıyla sıktı.

Flütü, Minerva'nın Victoria İstasyonu'nda içinde bulunduğu deri valizden çıkan mektuptaki ipuçlarını takip ederek bulmuşlardı. Kertenkele Malikânesi'nin

gizli bir köşesindeydi. Daha sonra da bu flütün baykuşları çağırdığını keşfetmişlerdi: Minerva flütü çaldığında o kadar çok baykuş bir araya toplanıyordu ki neredeyse gökyüzü görünmüyordu!

Kim bilir neden oraya saklamışlardı flütü? Acaba ailesine mi aitti? Minerva, arkadaşları kendisine yardım etmeye başladığından beri ailesini daha sık düşünüyordu. Neden onu Victoria İstasyonu'na bırakmışlardı? Onu unutmuşlar mıydı? Ya da başka bir şeyler mi olmuştu?

Bir havlama sesi Minerva'nın düşüncelerini yarıda kesti.

Üç çocuk, daha doğrulamadan siyah bir köpek üzerlerine atladı.

"Ah!" diye bağırdı Ravi. O kadar çok yemişti ki karnı son derece hassastı.

"Sen de kimsin?" diye sordu Tami köpeği okşarken.

Köpek neşeyle havlayıp duruyordu. Oldukça büyük ve uzun tüylü bir köpekti. Gözlerinin üzerine

perçemler düşüyordu. Bir labrador ve İtalyan spinone kırmasına benziyordu.

"Pendragon! Pendragon, buraya gel!" Birileri arkasından bağırıyordu.

Bir kızın kendilerine doğru koştuğunu gördüler. Yanlarına ulaştığında genç kız üç çocuğun da suratlarını yalayan köpeğe hâkim olmaya çalıştı.

"Pendragon, uslu dur, buraya gel!" diye emretti kız. "Özür dilerim..." oldukça utanmış görünüyordu. "O hâlâ bir yavru."

"Sıkma canını, o kadar sevimli ki!" diye bağırdı Minerva yüzünü köpeğin uzun tüylerine gömerek. Tami de yumuşak karnını okşuyordu.

Genç kız hâlâ köpeği uzaklaştırmaya çalışıyordu ama nafile... Pendragon kendine iki muhteşem oyun arkadaşı bulmuştu.

"Bir dilim tart ister misin?" dedi Ravi köpeğin tüylerinden kurtulmaya çalışırken. "Annem yaptı."

Genç kız gülümsedi. Bembeyaz bir teni, badem şeklinde, kristal bir göl gibi ışıldayan mavi gözleri ve beline kadar uzanan siyah saçları vardı. "Teşekkür

ederim," dedi tek kaşını kaldırıp Pendragon'a bakarken. Köpek yeni arkadaşlarıyla hoplaya zıplaya oynuyordu.

Tart teklifi de çok cazipti. Bir dilim de bundan son derece memnun olan köpeğe ikram ettiler.

"Benim adım Agatha Willow," diye kendini tanıttı genç kız utangaç bir gülümsemeyle.

Ravi, Minerva ve Tami'nin gözleri kocaman açıldı. Ondan bahsedildiğini duymuşlardı! Kasabada onun bir cadı olduğu söyleniyordu. Bozkırda, bir kulübede tek başına yaşıyordu, yabani otlardan ilaç ve şurup hazırlıyordu. Kasabaya çok nadir inerdi ve indiği zaman da yegâne arkadaşları olan Karanfil ve Papatya Hanım'ı ziyarete giderdi.

"O zaman sen bozkırı iyi biliyorsun!" dedi Minerva kendini tutamayarak.

Agatha gülümsedi. "Benden söz edildiğini duymuşsun demek..."

Minerva kızardı. "Şey, Papatya Hanım bozkırın tarihi ve ziyaret edilecek yerleri söz konusu olduğunda sana danışılması gerektiğini söyler..."

Modacı kız kardeşlerin dükkânı yaz aylarında turizm ofisi işlevini de görürdü.

Agatha tarttan kocaman bir ısırık aldı. "Doğru. Bozkırı ziyaret etmek isteyen turistler için birkaç öneride bulunuyorum."

"O zaman Şövalye Tepesi'nin nerede olduğunu da bilirsin!" diye bağırdı Tami. Dizlerine dayanmış olan Pendragon'u okşamaya devam ediyordu.

Agatha lokmasını yavaş yavaş çiğnedi. "Evet, biliyorum. Orayla neden ilgileniyorsunuz? Buradan çok uzakta ve birkaç taştan başka görülecek bir şey yok..."

Tami'nin yüzü asılmıştı. "Toplanabileceğimiz bir yer arıyorduk... Ben tepenin üstünde eski bir kalenin kalıntılarının olduğunu sanıyordum, bir de şeyin..."

"Arthur'un kayasının," diye tamamladı Agatha. "Kaleden geriye bir şey kalmamış. Kayalardan ise çok var... Kim bilir belki onlardan biri gerçekten de Arthur'un Ekskalibur'u çıkardığı kayadır," dedi göz kırparak.

"O zaman sen de bu efsaneye inanıyorsun değil mi?" Tami tekrar heyecanlanmıştı.

"Tabii, ben bir sürü şeye inanıyorum. Dünyada görülecek pek çok şey var, bakmasını bilmek yeter."

"Merlin'e de inanıyor musun?" diye sordu Minerva. "Gerçekten de yaşamış mı?"

Agatha kara kaşlarını çatarak, onaylarcasına başını salladı.

Ravi, genç kızın kendileriyle dalga geçtiğinden şüphelenmeye başlamıştı ama yine de onu dinlemek çok hoştu: Melodili bir sesi vardı ve bakışlarını mavi gözlerinden ayıramıyordu.

"Merlin çok güçlü bir peri ile, periyi yakışıklılığıyla etkileyen ölümlü bir prensin oğluydu..." diye anlatmaya başladı Agatha.

"Ah!" dedi Minerva. Tami ve o artık kendilerini Agatha'dan alamıyorlardı.

"Ama bir ölümlüyle bir perinin aşkı yasaktı, bu sebeple Merlin'in doğumu pek de hoş karşılanmadı," Agatha devam ediyordu. "Merlin'in doğduğu gece herkes gökyüzünde korkunç işaretler gördü.

Şimşekler her yanı aydınlatıyor ve öfkeli bir rüzgâr esiyordu. Ay kırmızıya kesmişti..."

Pendragon hikâyenin etkisini artırmak istercesine uludu.

Agatha güneşe baktı ve aniden ayağa fırladı:

"Eyvah! Çok geç olmuş, beni şu karşıdaki köyden bekliyorlar. Üzgünüm çocuklar gitmem lazım!" dedi ve Pendragon'un tasmasını çekerek gitmeye hazırlandı.

"Hayır, lütfen!" Tami yalvarıyordu.

"Bir şeyler daha anlat bize lütfen!" diye destek oldu Minerva.

Agatha özür dilemek ister gibi gülümsedi. "Bir gün evime gelirsiniz. Ben Akçaağaç Bataklığı'nın yanında yaşıyorum. Suyun yakınında birçok ilginç bitki yetişiyor biliyor musunuz? Hadi gidelim obur!" diyerek Pendragon'u çekiştirdi.

Köpek yeni arkadaşlarından ayrıldığı için çok üzgündü.

"Tart için teşekkür ederim!" diye bağırdı uzaklaşırken Agatha.

Çocuklar da artık yeterince dinlenmişti. Bir toplantı yeri bulmak için ne yapmaları gerektiğini sorarcasına birbirlerine bakıyorlardı.

"Şövalye Tepesi'ne ulaşmanın bir faydası olmayacaksa kırmızı balıklı gölde yüzmeye ne dersiniz?" diye önerdi Minerva. Bisikletle o kadar yol gittikten sonra serinlemeye ihtiyacı vardı.

"Ama su buz gibidir!" Ravi yine itiraz edecek bir şey bulmuştu.

"Daha iyi ya, bakalım kim ilk atlayacak kadar cesur!" diye yanıtladı Minerva bisikletine koşarken.

Tami yarışa hazırdı, o da hemen bisikletine atladı.

Ravi homurdandı. "Yemek yedikten sonra suya girmeme annem izin vermiyor!"

Minerva o gün Kertenkele Malikânesi'ne döndüğünde Bayan Flopss bahçede çay içiyordu.

Masada nefis sıcak çörekler, kadının kendi elleriyle yaptığı çilek marmelatı ve bir kavanoz Cornwall kaymağı vardı.

Minerva'nın bir dizi soyulmuş, defalarca bisikletten düşmekten elbiseleri kirlenmiş, ıslanmış ve yırtılmıştı. Çilli yüzü çamura bulanmıştı.

Ama yaşlı kadın Minerva'nın görüntüsüne aldırış etmemişti. "Bir fincan çay alır mısın?"

Bu sırada öğlen güneşinin verdiği ilhamla Bayan Flopps eskiz defterini çıkarmış kayalığın

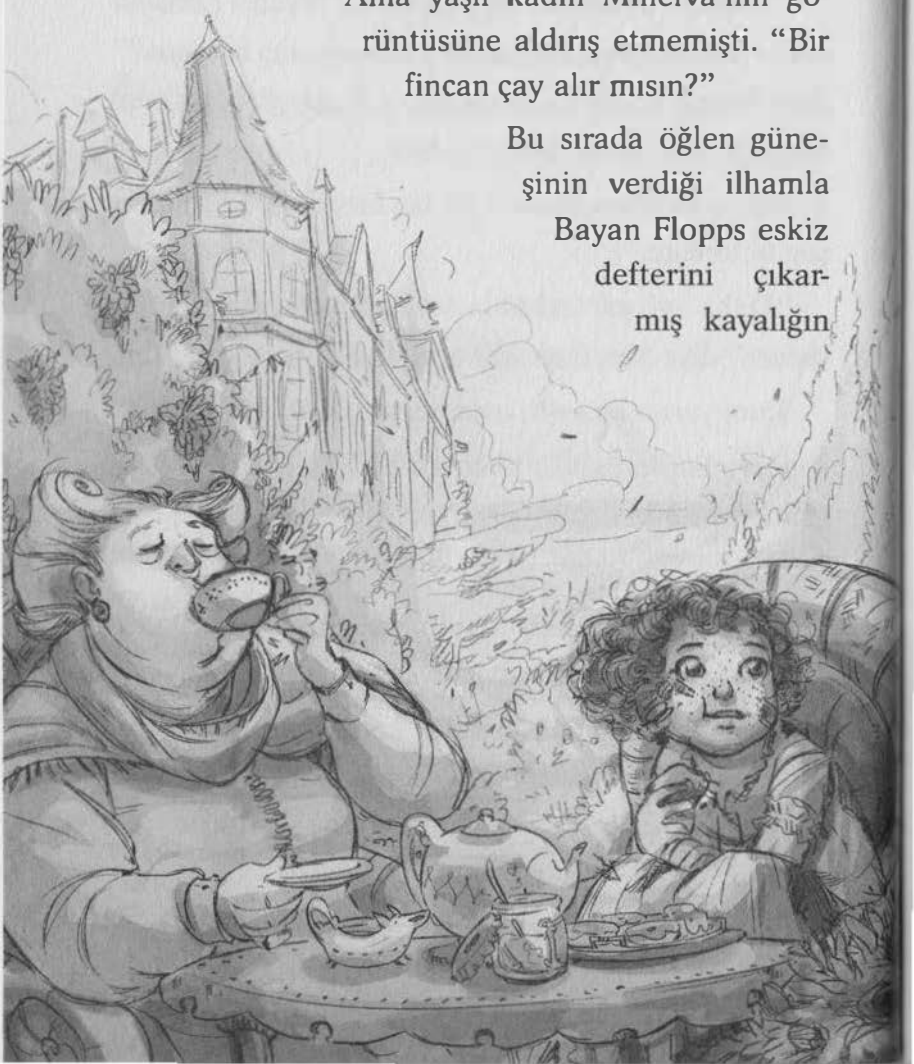

girintili çıkıntılı manzarasının resmini karalamaya başlamıştı.

Akşam çok kuvvetli bir rüzgâr çıktı. Cornwall'ın o kesiminde rüzgâr hiç durmazdı. Saat tam sekizde, Pembrose Limanı'nda Neşeli Balıkçılar korosu eski denizci şarkılarını söylemeye başladılar. Yüzüncü Deniz Festivali, Kaptan Marmaduke'un yaptığı son derece sıkıcı bir konuşmanın ardından resmi olarak açılmıştı. Kaptan konuşmasında festivale katkıda bulunan herkese, özellikle de sayıca çok fazla olan Pembrose Hanımları Derneğinin üyelerine tek tek teşekkür etmeyi ihmal etmemişti.

Yerel el sanatı ürünleri ve yemeklerin satıldığı tezgâhların arasında kasaba sakinleri ve birkaç turist geziyordu. Ama çok az insan Timoti'nin tezgâhına yanaşmaya cesaret edebilmişti. Kasabadaki tek restoranın sahibi çok kötü bir aşçıydı, yaptığı çorbalar ve kavurmalar korkunç karın ağrılarına sebep oluyordu. Ancak kimsenin bunu ona söylemeye cesareti yoktu. Tezgâhından bir paket kızarmış balık almaya cesaret eden tek kişi Papatya Hanım'dı. Kız kardeşi Karanfil'inkiyle aynı olan elbisesinin

içinde son derece hoş görünüyordu ve saçlarını da bir metre seksen santim olan boyunu daha da uzun gösterecek zarif bir şekilde toplamıştı. Yuvarlak gözlüklü Timoti'ye nemli gözlerle bakıyordu. Herkes Papatya'nın ona âşık olduğu biliyordu. Sadece Timoti bunu anlamamıştı hâlâ...

Minerva, Ravi ve Tami iskelenin üstüne oturmuş koronun şarkılarını dinliyorlardı. Aralarında atıştırıp durdukları koca bir paket şeker vardı. Güneş yeni batmış, denizin üstünde hâlâ pembe ışıklar dans ediyordu. Yaramaz rüzgâr etekleri kaldırıyor, saçları uçuruyordu.

Minerva hâlinden son derece memnun, etrafını gözlüyordu. Bir an, o gün az kalsın ezeceği o yakışıklı genci gördü. Seyircilerin arasında geziyor, sanki birilerini arıyormuş gibi kedimsi yeşil gözleriyle etrafı kolaçan ediyordu.

Minerva, dirseğiyle Tami'yi dürttü. "Sabahki genç burada..." diye fısıldadı.

"Nerede?"

Ama yabancı çoktan gözden kaybolmuştu.

"Kim bilir kim?" diye iç geçirdi.

Ravi çok kıskanmıştı. "Şişt! Konuşmaya devam ederseniz konseri dinleyemem!"

Birkaç dakika sonra Tami ağzına bir şeker attı ve "Çocuklar size söylemem gereken bir şey var. Annem ve babam yarın korunmasız tilkileri avlamayı planlıyorlar..." diye fısıldadı.

"Ah, hayır!" Minerva bütün hayvanların koruyucusuydu ve kimsenin korunmasız tilkileri avlamasına dayanamazdı.

"Ava bir sürü misafir de katılacak," diye devam etti Tami, "Londra'dan gelen korkunç insanlar."

Minerva yumruklarını sıkmıştı. Öfkeden kıvırcık saçları bile titriyordu. "Bu avı sabote etmeliyiz!" diyerek kararını vermişti.

"Haklısın!" diye onayladı Tami. "Bir planın var mı?"

"Tabii!" Minerva'nın gözleri ışıldıyordu.

Ravi sırtında bir ürperti hissetti. Bu iyiye işaret değildi.

Minerva, Ravi'nin hiç de gönüllü olmadığını hemen anlamıştı. Sırtına vurdu, "Hadi Ravi, eğlenceli olacak, göreceksin!"

Oğlan gözlerini gökyüzüne çevirdi. Minerva bir kez daha başını bir sürü belaya sokacaktı!

O an çok güçlü bir rüzgâr Neşeli Balıkçılar'ın şarkı söyledikleri çadırı havalandırdı. Renkli çadır seyirciler arasında büyük bir kargaşa yaratmıştı, uçtu ve Pembrose'un önde gelenlerinin bulunduğu kürsüye ulaşarak Kaptan Marmaduke'un tepesine kondu.

Eve dönerken kasaba halkı bunun kötü bir işaret olduğundan bahsediyordu. Kesinlikle kötü bir şeyler olacaktı...

3

Tilki Avı

Minerva, Tami'nin evine gitmek için üzerine giyecek zarif bir şeyler arıyordu. Söz konusu olan çok ihtişamlı bir yerdi ve arkadaşının ailesi dış görünüşe çok önem veriyordu. Crowley Konağı'nda her şey mükemmeldi, özenle kesilmiş çimlerden, Fransız aşçının kurabiyelerine kadar her şey konağın sahiplerinin istediği gibi kusursuzdu.

Yeşil odada Minerva kafasını büyük bir valizin içine sokmuştu. O valizde tam da kraliçenin huzuruna çıkarken giyilecek türden eski model, zarif bir kıyafet olduğunu hatırlıyordu. O an korkunç bir ses duydu. Neyse ki korktuğu gibi ev başlarına yıkılmı-

yordu. Minerva ve Bayan Flopps bunun her an olabileceğinden kuşkulanmaktaydılar. Ama söz konusu olan Ravi'nin bisikletinin frenleriydi.

"Minerva!" diye bağırdı bahçeden. "Minerva!"

Minerva başını valizden kaldırdı ve ayaklarına kadar uzanan elbisenin eteklerine basmaktan çekinmeden merdivenlerden aşağı koştu. Her basamakta boynuna astığı inci sıraları göbeğinin üstünde zıplayıp duruyordu. Kafasında, asi lülelerinin üstünde güç bela duran tüylü bir şapka bile vardı.

Ravi, Minerva'nın postaneden ısmarladıklarını getirmişti. Ayrıca onun için de uygun bir kıyafet bulmaları gerekiyordu. Sör Archibald ve Leydi Bella'nın düzenlediği bir davete her zaman giydiği yırtık kot pantolonlardan biriyle gitmek düşünülemezdi bile.

Minerva kapıyı açtığında Ravi son derece gergin bir şekilde girişteki havuzun kenarında duran taştan kertenkeleye bakıyordu. Kız ona defalarca evde kertenkele olmadığını söylemişti ama Ravi bir türlü ikna olamıyordu. O zaman neden adı Kertenkele Malikânesi'ydi? Ravi bir sürü şeyden korkuyordu ama kertenkele korkusu bunların en büyüğüydü.

Hızlıca hareket etmeleri, tarih öncesi ejderhaları anımsatan başlarıyla ödünü kopartıyorlardı.

Minerva'nın fırfır ve dantellerle kaplı korkunç elbisesi bir an dikkatini dağıttı.

"Ne giydin böyle...?" diye kekeledi.

Minerva pek de kibar olmaya çalışmadan arkadaşını içeri sürükledi. "Gel buraya, yoksa geç kalacağız!"

Alışveriş torbalarını üç numaralı mutfağa bıraktılar (bir numara hâlâ sular içindeydi, ikicisinde ise bozuk bacadan dolayı dumandan göz gözü görmüyordu) ve merdivenlerden yukarı çıktılar.

Ravi, elbisesine basmamaya ve duvarlarda asılı atalarının portrelerine bakmamaya çalışarak Minerva'yı takip ediyordu. Küçük gözleri, zalim burunları ve daima çatık, kalın kaşları ile tüylerini ürpertiyorlardı.

Minerva'nın odasına girdiler. Odanın ortasında kızın uyuduğu sarı çadır duruyordu. Pirinç başlıklı yatak son derece rahatsızdı ve deliklerle dolu çatıdan yağmur damlalarının akması riski vardı. Çadırın içinde uyumak hem en akıllıca hem de en eğlenceli

çözümdü.

Yatağın yanındaki komodinin üstünde birkaç ay önce buldukları kutu ve baykuş flütü duruyordu. Kutunun kapağında yuvarlak bir kule ve "Baykuşların Dostluğu" anlamına gelen Latince *Ordo Noctuae* kelimeleri işliydi.

"Nasıl olmuşum?" diye sordu Minerva kendi etrafında dönerek.

Ravi kocaman eteğin iyice dönmesi için biraz geriye çekildi. "Çok güzel!" diye cevap verdi otomatik olarak. Kadınlara karşı hep nazik olmasını öğretmişti annesi.

Minerva aniden durdu, yüzü kıpkırmızı oldu ve önce bir, sonra diğer ayağının üzerine zıplamaya başladı.

"Özür dilerim," dedi Ravi hemen. "Çok kötü olmuş, deli gibi görünüyorsun!"

Minerva'nın rengi yerine geldi. Minerva ile ilgili birçok şey gibi bu da açıklanamayan bir olaydı ama birileri yalan söylediğinde ayak parmaklarında korkunç bir gıdıklanma hissediyor ve gülesi geliyordu.

Deli gibi bir gülme.

Ani gülme krizinin etkisini henüz üzerinden atamamıştı: "Gerçekten mi? Aslında benim de çok hoşuma gitmemişti..." diye iç geçirdi. "Hadi buraya bakmayı deneyelim," dedi büyük bir dolabın kapısını açarak.

Minerva hayatında hiç yeni bir elbise ya da bir çift yeni ayakkabı almamıştı. Kendisine gerekli her şeyi evdeki dolaplarda ya da otuz dört yatak odasında bulunan eski valizlerde buluyordu. Elbiseler son derece özenle korunmuştu, askılara düzgünce asılmış ya da bozulmayacak şekilde ince kâğıtlara sarılmışlardı. Bütün yaşlar için ve bütün bedenlere göre kıyafet vardı.

İki arkadaş farklı kıyafetler denedikten sonra Minerva için taftadan, yüksek belli çok şirin bir elbise ve Ravi için de işli ayakkabılarına, hatta başlığına kadar tam takım bir Hintli kıyafeti buldular.

"Belki de Hindistan'da yaşayan bir akrabama aitti..." dedi Minerva. "Sana çok yakıştı. Senin için dikilmiş gibi. Böyle gerçekten de bir mihraceye benziyorsun."

Artık iyice gecikmişlerdi, hemen Ravi'nin bisikletine atladılar. Ne yazık ki Minerva'nın kullandığı bisikleti, çok üzülse de okula teslim etmek zorunda kalmışlardı.

Minerva'nın yanında bir torba vardı ama içinde ne olduğunu Ravi'ye göstermek istemiyordu. Bütün söylediği: "Sürpriz!" oldu.

Arkalarından onları gözleyen on dört çift sarı gözle evi arkalarında bırakıp yola koyuldular. Baykuşlar, Kertenkele Malikânesi'nin çatısından her zaman dikkatle etrafı gözlerdi.

Crowley Konağı'nın girişinde soğuk bir uşak onları beklemekteydi.

"İsimlerinizi öğrenebilir miyim?" diye sordu şüpheli bir tavırla.

Minerva çenesini hafifçe kaldırıp, "Kertenkele Malikânesi'nden Minerva Mint!" dedi

"Ben de Bombay mihracesiyim!" diye ekledi gururla Ravi.

Neyse ki Tami kapıya doğru gelmekteydi çünkü uşak duyduklarından pek de ikna olmuşa benzemiyordu.

"Ravi, ne kadar yakışıklısın!" diye bağırdı.

Ravi domates gibi kızarmıştı. "Teşekkürler..." diye kekeledi.

Minerva, Tami'nin konuşmasını bitirmesine fırsat vermeden araya girerek, "Gelin hadi," dedi.

Tami onları, avı bekleyen konukların somonlu tartları tıkındıkları bahçeye götürdü.

"Burada bekleyin," diye fısıldadı. "Durumu kontrol etmem lazım..." Arkadaşlarını oldukları yerde bırakarak evin arkasına doğru kayboldu.

Minerva ve Ravi meraklı gözlerle etrafa bakıyorlardı.

Ravi, o âna kadar olan her şeyin neredeyse eğlenceli olduğunu düşünüyordu: Mihrace kılığına girmiş, Tami'den iltifat bile almıştı... Ama bir sorun vardı: Arkadaşının aklında ne gibi bir plan vardı?

Minerva sağ taraflarındaki bir noktayı işaret ederek dikkatini dağıttı. "Şurada duran Tami'nin bahsettiği korkunç bahçıvan olmalı..." diye fısıldadı.

Arkadaşları Crowley Konağı'nın bahçıvanı ile savaş hâlindeydi. Çünkü bahçıvan Tami'yi büyük bir aşkla yetiştirdiği çimleri ezmekle suçluyordu.

Asık suratlı İskoç bahçıvan o sırada çiçeklerin yanında bekçilik yapıyordu. Kızıl kaşlarıyla çevrili tehdit dolu gözleri, "Birileri çiçeklerimi ezmeye kalkışsın da görsün gününü," diyordu sanki.

"Biraz uzaklaşalım," diye fısıldadı Ravi. Bir sürü nefis yiyecekle dolu bir tepsiyi gözüne kestirmişti.

Birden bir borazan sesi duyuldu ve avcılar ahırlara doğru yöneldi.

Tami tekrar ortaya çıktığında Ravi, leziz tartlardan birini yeni ağzına atmıştı.

"Şişt, gelin!" diyerek iki arkadaşını arkasından sürükledi. "Minerva'nın planını uygulamamız lazım."

"Ah, hayır!" diye düşündü Ravi, nefis lokması neredeyse boğazında kalacaktı. Minerva ve Tami'nin planları hep felaketle sonuçlanıyordu. Haydut Uçurumu'nda asılı kaldığında da onlarca metre altındaki kayalıklara düşecekti az kalsın.

Ahırların oradaki saman balyalarından birinin arkasına saklandılar. Avcıların çoğu çoktan atlarına binmişti ve tilkileri takip etmeye hazır köpekler havlayıp duruyordu. Sör Archibald ve Leydi Bella son hazırlıkları yapmaktaydı.

Minerva, torbayı Tami'ye uzattı ve "İşte işimize yarayacak olan şey," dedi göz kırparak.

Tami torbayı aldı ve içinden bir yastık çıkardı.

"Kertenkele Malikânesi'nde Tarçın ve Zencefil'in uyuduğu yastıklardan biri," diye açıkladı Minerva.

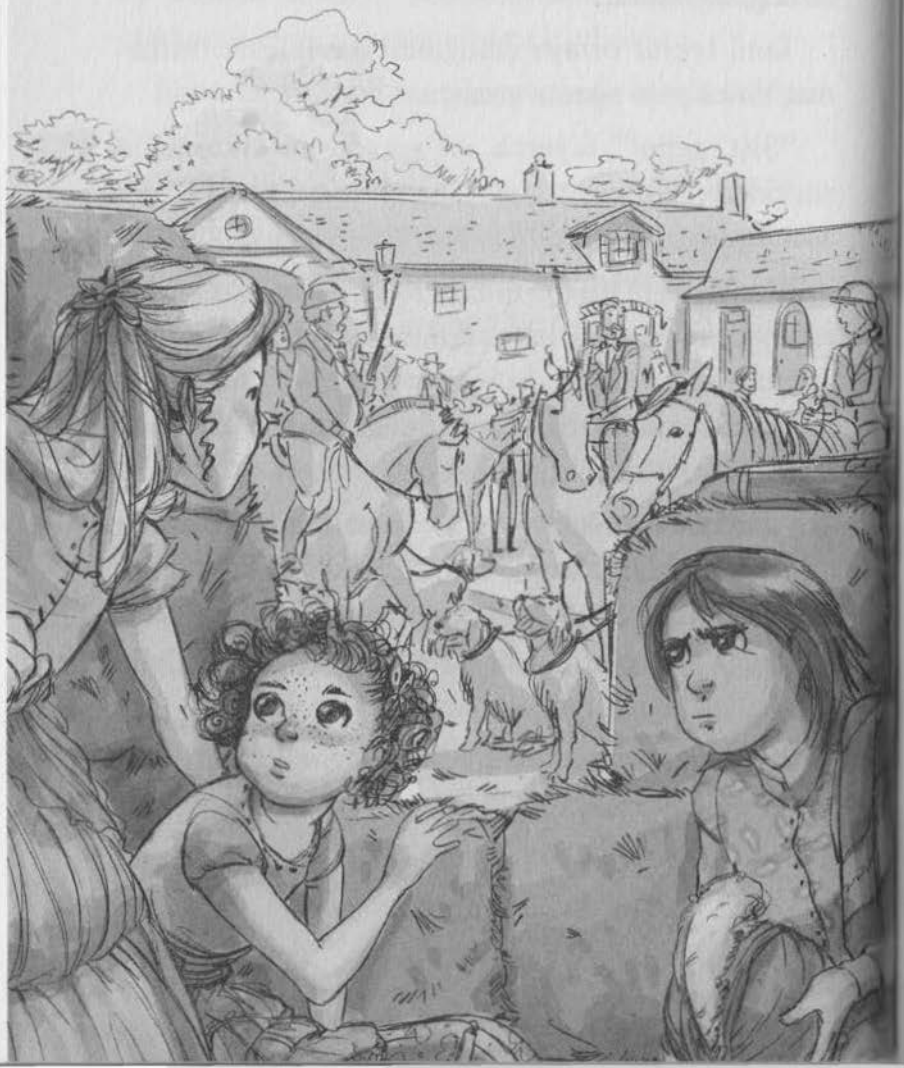

"Mükemmel!" diye onayladı arkadaşı. "Eminim işe yarayacak..."

Ravi bir birine, bir diğerine bakıyordu. "İkinizin aklından ne geçiyor?"

Minerva özür diler gibi gülümsedi, "Ravi, üzgünüm sana bir şey söylemedik ama itiraz edeceğinden emindik..."

Ravi kollarını kavuşturdu; alınmıştı. "Ah, öyle mi?"

"Minerva'nın planı mükemmel," diye açıkladı Tami. "Köpekler yastığın kokusunu alacak ve onu tilki sanıp peşinden gidecekler..."

Minerva devam etti, "Böylece tilkilerin kaçmak için yeterince zamanları olacak ve köpekler..."

"Seni takip edecek," diye tamamladı Tami.

"Beni mi?" diye sordu Ravi korkuyla.

Tami yastığı eline tutuşturdu. "Al bunu ve aşağı doğru koş," dedi bahçenin dibini işaret ederek. "Ahırların arkasından geçersen seni kimse görmez. Kapıdan çık ve ormana doğru hiçbir yere sapmadan koş. İleride bir göl var. Oraya saklan. Su köpeklerin

kafasını karıştıracak, boşa dönüp dururlarken atlar da sinirlenecek."

Ravi tek kelime anlamadan dinledi.

"Dediklerimi anladın mı?" diye sordu Tami, konuşmamasına şaşırmıştı.

Ravi kekeledi. "Ben, şey..."

O an borazan sesi tekrar duyuldu.

"Çabuk, kaybedecek vaktimiz yok! Yastığı al ve koş kahramanım!" dedi Tami, Ravi'nin yanağına bir öpücük kondurarak.

Ravi yastığı aldı ve koşmaya başladı. Hoşlandığı kız ona "kahramanım" demişken başka ne yapabilirdi ki? Göğsünde tuttuğu yastıkla ahırların arkasından ormana doğru koştu. Ağaçların arasında yeni kaybolmuştu ki borazan üçüncü defa öttü ve atlar havlayan köpek sürüsünün arkasından dörtnala koşmaya başladı.

Başlangıçta her şey yolundaymış gibi görünüyordu. Tami, yanından ayırmadığı çantasından bir dürbün çıkarmıştı ve Minerva ile nöbetleşe bakıyorlardı.

Sör Archibald ve Leydi Bella grubun başındaydılar. Ancak kısa süre sonra yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu ortaya çıktı. Konuklar oldukça sinirli görünüyordu. Bazıları atlarını durdurmaya çalışıyordu. Ama köpekler tilkinin kokusunu almıştı; büyük bir enerji ve heyecanla öne doğru atılmışlardı. Atları da, sürücüler durdurmaya çalışsalar da, işi en heyecanlı yerinde bırakmak istemiyorlardı.

"Neler oluyor?" diye sordu Minerva olayı dürbünden gözlerken. "Herkes çok sinirli gibi..."

Tami melek gibi gülümsedi. "Yastık planının işe yarayacağından şüpheliydim. Bu yüzden başka bir sürpriz hazırladım," diye açıkladı. "Eğerlere yapıştırıcı sürdüm..."

Minerva nefesini tuttu. Arkadaşı gerçekten de çok kurnazdı.

"Avcılar göle ulaşmadan atlardan inemeyecekler, sonra da yapışkandan kurtulmak için uzun süre uğraşmaları gerekecek."

"Oh, canıma değsin!" dedi Minerva. "Böylece bir dahaki sefere tilki avına katılmadan önce iki kez düşünürler. Özellikle de Crowley Konağı'nda!"

"Oh, canıma değsin!" diye tekrarladı hâlinden memnun Tami, gülerek.

"Yardım edin!" diye bağırdı bir avcı, arkadaşlarıyla ormanda kaybolmadan önce.

"Plan başarıyla sonuçlandı," dedi Tami dürbünü kenara koyarak. "Tartlardan yemeye ne dersin, aşçının çikolatalı pastasından da var. Çok nefis, Ravi kaçıracağı için üzülüyorum."

"Eh, ona da bir parça ayırırız..." diye yanıtladı Minerva.

4 Yakışıklı Yabancı

O pazartesi Ravi, Tami ile tek kelime konuşmadı. Yüzüne bile bakmadı. Mavi gözlerini, sarı buklelerini, özürlerini ve şakalarını görmezden geldi. Çok ama çok kızgındı!

Şans eseri, av günü avcılara yakalanmadan arkadaşlarının yanına dönmeyi başarmıştı. Kocaman bir dilim çikolatalı pasta bile kızgınlığını geçirmeye yetmemişti. O ikisi, kötü bir şaka yapmışlardı! Şimdi Ravi'nin öfkesinin yatışması için biraz zamana ihtiyaç vardı.

Sadece eve dönüş yolunda Tami bisikletinin arka-

sına atlayıp kollarını beline dolayınca biraz sakinleşti.

Pembrose'a ulaştıklarında olayı tamamen unutmuştu.

O gün kasabada sadece iki konu konuşuluyordu. Birinci konu Crowley Konağı'ndaki av skandalıydı. Âdeta rezalet çıkmıştı: Misafirler öfkeyle çekip gitmişti, otuz kişilik öğle yemeği hazırlayan Fransız aşçı ise Crowley'leri istifa etmekle tehdit ediyordu.

Ama günün ikinci konusu kesinlikle daha ilginçti: Kasabaya gelen gizemli yabancı! Söz konusu olan bir turist değildi. Turistler kocaman fotoğraf makineleri ve ellerinden düşürmedikleri haritalarıyla hemen tanınıyorlardı. Sör Archibald'la Leydi Bella'nın kendini beğenmiş konuklarından da değildi. Peki o zaman kimdi o yabancı?

Ravi ve Tami postaneye uğradıklarında Doktor Gerald'ın dedikoducu sekreteri Orazia, Ravi'nin annesiyle konuşuyordu.

"Bahse girerim Londra'dan geliyor..." dedi burun

kıvırarak. "Bu söylediklerimi hatırlayın Bayan Kapoor, Londra'dan iyi bir şey gelmez!"

Tam da o sırada uzun, sarı saçlı yakışıklı genç, kız kardeşlerin modaevinden çıktı.

"İşte o!" diye fısıldadı Tami.

"Evet, bozkırda karşılaştığımız tip..." dedi Ravi sinirli sinirli homurdanarak.

Orazia kötü bir koku duymuş gibi yüzünü ekşitti ve ağır alışveriş torbalarıyla sallana sallana yürüyüp gitti.

Ravi'nin annesi, Orazia'nın laf kalabalığından kurtulmak ister gibi kafasını sallayıp iki çocuğa döndü: "Okul nasıldı bakalım? Atıştıracak bir şeyler ister misiniz?"

Ama çocuklar onu duymuyordu bile. Islık çalarak kasabanın dışına çıkan yollardan birine sapan yabancıyı izliyorlardı.

"Buralarda ne arıyor sence?" diye fısıldadı Tami.

"Ve neden kayalıkların arasında geziyor?" diye soran Ravi de şüphelenmişti.

Bayan Kapoor teslim olmuştu, iç geçirdi. "Acıkırsanız söylersiniz, muzlu pasta var..." dedi ve tekrar dükkâna girdi.

Ravi ve Tami birbirlerine baktılar.

"Bunu öğrenmenin tek yolu modaevinin sahipleriyle konuşmak," dedi Ravi.

"Tam da aynı şeyi düşünüyordum!" dedi Tami.

"Umarım her zamanki gibi bizi lafa tutmazlar..."

Kız kardeşlerin modaevinin adı Bon Ton'du ve bir şeker kutusuna benziyordu. O küçücük alanda mankenler, koltuklar, aynalar, şapkalar ve elbiseler vardı. Özellikle boyu bir metre seksen santim olan Papatya Hanım başını sürekli alçak tavana çarpıyordu. Daha ufak tefek ve etine dolgun olan Karanfil Hanım ise alçak tavandan hiç de şikâyetçi değildi. İki modacı kız kardeşin tasarımları biraz modası geçmiş bir tarzdı: Yüksek boyunlu, bileklerinde danteller olan uzun elbiseler tasarlıyorlardı ve hep birbirinin aynı elbiseler giyiyorlardı.

Ravi ve Tami içeri girdiğinde çay fincanlarını kaldırmaktaydılar.

"Ah, canlarım!" dedi Karanfil Hanım. "Sizi burada görmek ne büyük mutluluk! Bisküvi ister misiniz? Birkaç tane kalmış olmalı..."

Kız kardeşi araya girdi. "Karanfil, belki de Tami bir elbise diktirmeye gelmiştir..."

Karanfil elindeki fincanı kenara bıraktı. "Ah, tatlım!" diye cıvıldadı kumaş örneklerine uzanırken, "sana kumaşları göstereyim..."

Tami lafını kesti. "Hayır! Yani başka sefer bakarım... Biz... Şey... Sizin dükkândan biraz önce çıkan gencin kim olduğunu merak ediyorduk."

Karanfil'in gözleri parladı. "Ah, tatlım, o kadar hoş bir çocuk ki!"

"Bir arkeolog," diye açıkladı Papatya.

"Çok ünlü bir arkeolog diye," belirtti Karanfil. "Londra'dan yeni gelmiş."

"Adı Tristam Awsome. Oxford Üniversitesi'nden üç diploması var ve İngiltere Müzesi'nde çalışıyor."

"Sizin dükkâna neden gelmiş peki?" diye sordu Ravi.

"Kasaba ile ilgili birkaç soru sordu. Biliyorsunuz, bu mevsimde turistik ofis görevini de yapıyoruz," diye açıkladı Karanfil dükkânın vitrininde asılı *Bon Ton: Moda ve Turizm* tabelasını göstererek.

"Tintagel yakınlarında kamp kurmuş. Arthur'un kalesinin kalıntılarında ve sadece deniz alçaldığında girilebilen Merlin Mağarası'nda çalışmalar yapıyor. Çok önemli şeyler keşfettiğini söyledi," diye ekledi Papatya.

Ravi ve Tami birbirlerine bakıyorlardı.

"Yine Merlin!" diye fısıldadı kız.

Ravi merakla, "Size başka bir şey söylemedi mi?" diye sordu.

"Hayır, ama kısa bir süre içinde bir duyuru yapacakmış," diye yanıtladı Papatya.

Karanfil içini çekti. "O kadar genç olmasına rağmen şimdiden uzman bir arkeolog..."

İki çocuk kız kardeşlerin çay teklifini geri çevirip, onlara veda ederek dükkândan çıktılar.

"Tüm bunları Minerva'ya anlatmalıyız," dedi Ta-

mi. "Şu Tristam denen adamdan şüpheleniyorum... Fazla mükemmel. Bunun altında Baykuşların Dostluğunu ilgilendirecek bir şeyler olabilir!"

Ravi, Tristam'ın sadece hayranlık duyulan biri değil aynı zamanda bir araştırma unsuru olmasından pek memnun olmuştu, "Atla hadi arkama!" dedi keyifle.

İkisi, Kertenkele Malikânesi'ne doğru uçarcasına yola koyuldular.

Minerva, kütüphanede çalışıyordu. Ya da kütüphanede çalışıyor gibi yapıyordu demek daha doğru olur. Aslında tek ayak üstünde durup üç (son derece sıkıcı) kitabı düşürmeden dengede durma deneyi yapıyordu.

Minerva okula gitmiyordu ama hep söylediği gibi özel olarak çalışıyordu. Çok meraklı olduğundan her şeyi okuyup deney yapıyordu. Mesela o gün Antik Roma'yı çalışmaya karar vermişti ve üzerine Romalıların tuniklerine benzer bir kıyafet giymiş,

başına da taç yerine geçecek tüyler takmıştı.

Kafasının üstünde tutmaya çalıştığı kitapların hepsi de Roma tarihi ile ilgiliydi.

Ravi'nin bisikletinin acı frenlerini duyunca daha ilginç bir şeyler olduğunu düşünerek memnun oldu. Kapıya doğru yöneldi ama porsuk Ugo'ya takıldı. Alışkanlığı olduğu üzere Ugo, evin içine açtığı deliklerin birinden çıkıp ayağına dolanmıştı.

Ravi ve Tami, Bayan Flopps'la birlikte içeri girdiklerinde arkadaşlarını yere uzanmış olarak buldular. Baş ucunda, kafasında tüyden bir taçla Ugo duruyordu.

Bütün öğlen Tristam hakkında konuştular. Bayan Flopps, sıcak çörekler ve çilek marmelatıyla atıştırmalık da hazırlamıştı ki bu beynin gerçekten de iyi çalışmasını sağlıyor, yakışıklı yabancının gizemli planlarını keşfetmelerine yardımcı oluyordu.

"Neden bu ünlü arkeolog kasabamızda araştırma yapıyor?"

"Ve ne duyurusu yapacak?"

Baykuşların Dostluğu kulübü oy birliğiyle karar aldı: "Gözümüzü ondan ayırmamamız lazım!" Sonra da kendilerini çöreklerin hepsini bitirmeye adadılar.

Öyle de yaptılar. İlerleyen günlerde ünlü arkeoloğun her adımını takip ettiler. Tristam neredeyse bütün günlerini Tintagel Kalesi'nde geçiriyordu. Onu Tami'nin dürbünüyle gözlediler: Taş örnekleri topluyordu ve hatta bir şişesi, fırçaları ve analizler yapmak için tozları bile vardı. Deniz sığ olduğunda Merlin Mağarası'na iniyordu. Genelde bu işlemler için yüzünün yarısını kaplayan garip, şeffaf gözlükler takıyor ve her seferinde analiz edilecek bir sürü örnekle dönüyordu.

Kasabada her gün biraz daha sık görünmeye başlamıştı. Karanfil ve Papatya ile konuşmaya gidiyor, kasabanın en yaşlılarına sorular soruyordu. Timoti'yle de arası iyi gibi görünüyordu ve Pembrose'daki kadınların yarısının aklını başından almıştı! Evlenme çağındaki kızlar ya onu çay içmeye davet

ediyor ya da ansızın Bon Ton'dan aldıkları aşırı şık kıyafetler ve süslü şapkalarla karşısına çıkıveriyorlardı. Tristam ise bütün bunlara karşı oldukça ilgisiz görünüyordu. Kusursuz gülüşü ve hafif dağınık ama güzel görünen uzun saçlarıyla etrafta geziniyordu.

Bir gün üç arkadaş Tintagel yakınlarında varlıklarını hissettirmediklerini düşünerek onu takip ederlerken aniden arkasına döndü.

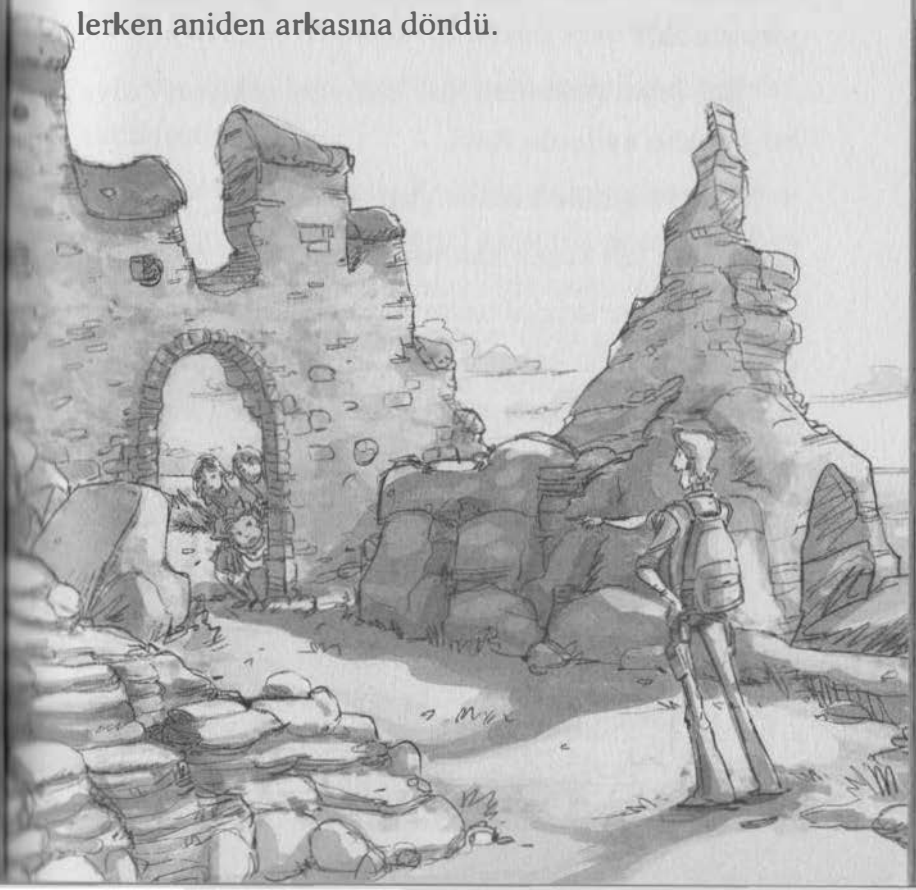

"İşte! Orada olduğunuzu biliyordum!" diye bağırdı.

Ravi, Minerva ve Tami yakalanmışlardı. Yolun ortasında kalakaldılar.

Tristam'ın yüzüne, Pembrose'daki kızların hepsini kendisine âşık eden çekici bir gülümseme yayıldı. "Üçünüzün neden beni takip ettiğini öğrenebilir miyim acaba?"

"Eh, şey... Arkeoloji çok ilgimizi çekiyor," diye bir bahane uydurdu Ravi.

Minerva gülme krizine girmişti bile.

Tristam tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Ravi gülme krizini bastırmaya çalışan Minerva'ya endişeli gözlerle bakıyordu. "Şey, aslında pek de değil..." diyerek gerçeği itiraf etmek zorunda kaldı.

Minerva açık konuşmaya karar verdi: "Buraya ne yapmaya geldiğini ve Tintangel'in seni neden bu kadar ilgilendirdiğini merak ediyoruz."

"Sizler fazlasıyla meraklı çocuklarsınız o zaman..."

"Evet," dedi Tami. "Ve büyücü Merlin'le ilgileniyoruz..."

Tristam, kuvvetli bir rüzgâra kapılmış etkisi yaratmak için saçlarını karıştırdı. "Ben de onunla ilgileniyorum."

Minerva, Ravi'ye bir dirsek attı. "Bence saçlarıyla daha çok ilgileniyor..."

"Ne dedin?" Tristanı tek kaşını yine kaldırmıştı.

"Ah, hiçbir şey. Merlin'le neden ilgilendiğini düşünüyordum..."

Tristam, Minerva ve Ravi'nin gülmesine aldırmadan tekrar ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Ben Orta Çağ konusunda uzman bir arkeoloğum.. Kral Arthur'un Tintagel Kalesi'nde doğduğu söyleniyor ve bu gerçek olabilir... Bunu kanıtlayan, adının geçtiği bir yazıt buldum.Ama Merlin'in kalenin altındaki mağarada büyülerini yaptığı doğru mu? Arthur'un kral olmasına o mu yardım etti? Ya da bu sadece turistleri çekmek için uydurulmuş bir hikâye mi?"

"Nasıl... Bir hikâye mi?" Minerva şaşkındı.

"Evet, bir masal... Büyüye inanmak isteyenler için yazılmış bir masal." Tristam derin bir nefes alıp kollarını iki yana açtı, "Ancak ben, bilime inanıyorum. Sizi hayal kırıklığına uğrattıysam üzgünüm çocuklar. Ama bir sürü kanıtım var. Merlin belki de o mağarada hiç bulunmadı."

Üç arkadaşın ağızları açık kalmıştı.

Minerva öfkelenmişti, bunu gözlerinde yanıp sönen ışıktan bile anlamak mümkündü. O bilmiş arkeoloğa Agatha'dan ve bozkırda onlara anlattıklarından bahsetmek istedi.

Tristam ona fırsat vermedi. "Ben de masalların gerçek olmasını isterim çocuklar, ama gerçeği keşfetmem gerek. Uzman ekibimin Londra'dan gelip son kontrolleri yapmalarını bekliyorum ve benimle aynı fikirde olacaklarına da eminim: Merlin Mağarası bir masaldan başka bir şey değil."

Minerva artık ona savaş açmıştı. "Ama hâlâ emin değilsin."

"Yüzde yüz değil," diye kabul etti genç adam.

"O zaman yanılıyor olabilirsin." Minerva ısrar ediyordu.

Tristam gülümseyerek, "Olabilir ama fazla ümitlenmeyin. Modern teknoloji sayesinde tüm gerçekler açığa çıkar," dedi. Onları selamladı ve gitmeden önce son kez konuştu: "Beni gizlice takip etmenize gerek yok. Sormak istediğiniz her şeye cevap verebilirim." Sonra da ıslık çalarak uzaklaştı.

Çocukların cesaretleri kırılmıştı. Tintagel'in muhteşem manzarasının göründüğü bir tepeye oturdular.

Kalenin kalıntıları ulaşılması son derece zor bir tepenin üzerindeydi. Oraya ulaşmak için zorlu bir yolu aşmak gerekiyordu. Biletçiyi geçtikten sonra bir köprü, hemen ardından da dik bir merdiven geliyordu.

Tepeye ulaşınca sert rüzgârlara göğüs gerip köpüklü dalgalarla ıslanan kayaların nefes kesen manzarasıyla karşılaşılıyordu. Koylar baş döndürücü bir yükseklikten görünüyordu. Biraz daha aşağıda deniz sularının ortaya çıkardığı Merlin'in Mağarası vardı.

Sihirle dolu çekici bir yerdi.

Tami, "Tristam'ın haklı olması mümkün mü? Merlin'in Mağarası bir masaldan ibaret olabilir mi?" dedi ellerini çenesine dayayıp.

"Ben Bay Mükemmel Saçın dediklerine inanmıyorum..." diye itiraz etti Minerva.

Ravi de fikrini söylemeden duramadı, "Ama Tristam ünlü bir arkeolog ve bilimsel aletler kullanıyor."

Minerva inatçıydı, "Size Agatha'nın sözlerini hatırlatayım, 'Dünyada görününden daha çok şey vardır, bakmasını bilmek yeterlidir,' demişti."

4

Pembrose'a Büyük Darbe

Karmaşık bilimsel aletlerle gelen uzman ekiple Merlin'in Mağarası'na yapılan ikinci gezinin ardından, Tristam her şeyin bir masaldan ibaret olduğuna karar verdi. Turistler için bir tuzaktı sadece. Kısacası ünlü büyücünün mağarası diye bir yer yoktu.

Arkeolog, çocuklarla olan konuşmasından iki gün sonra bütün kasabanın önünde bir açıklama yaptı. Neredeyse akşam olmuştu ve Pembrose sakinleri amatör bir tiyatro gösterisini izlemek için limanda toplanmıştı.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgü-

nüm." Sarı perçemini yana düşürecek şekilde başını eğmişti genç arkeolog. "Ama bilim yalan söylemez."

Bu duyurunun ardından kasabalılar kendi aralarında söylenmeye başladılar.

"Kasabamız için çok büyük bir prestij kaybı olacak!" dedi Doktor Gerald.

"Tam da turizm mevsimi açılmışken," diye iç geçirdi papaz yardımcısı.

"Londra'dan iyi bir şey gelmez demiştim..." diye homurdandı yaşlı bir kadın komşusuna.

Ravi, Minerva ve Tami iskeledeki yerlerine oturmuş, ayaklarını da suya sarkıtmışlardı.

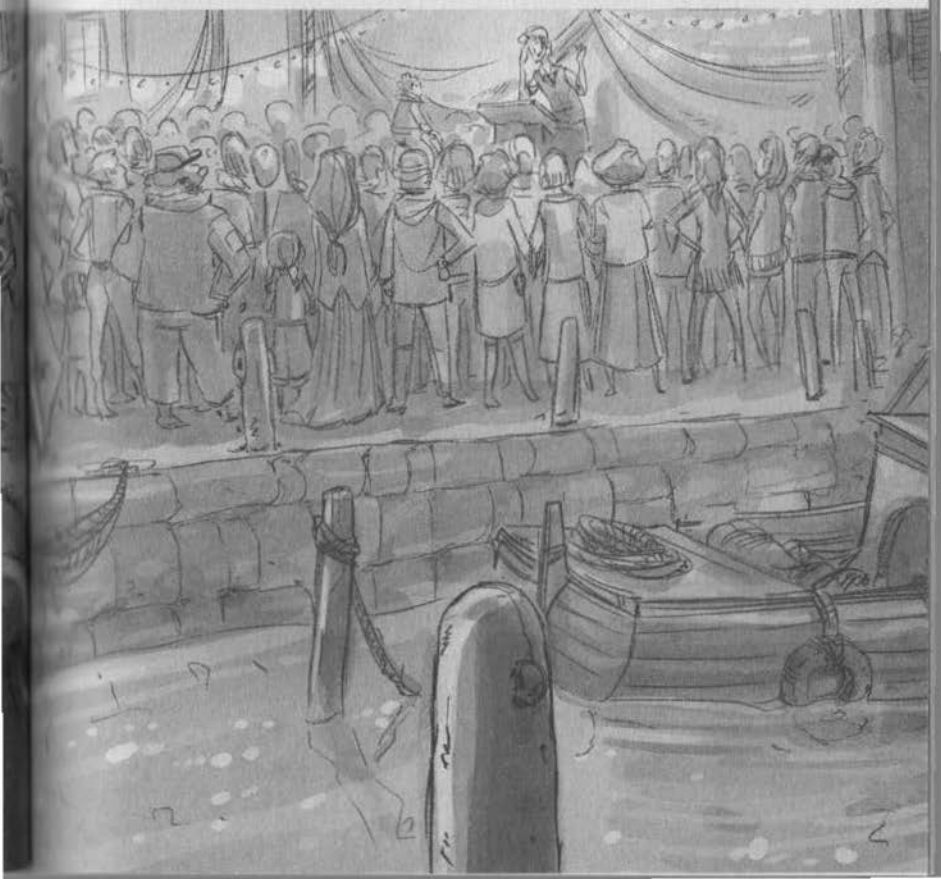

"Yalan söylüyor olabilir mi?" diye sordu Ravi, Minerva'ya.

Kız elini lastik botunun içine soktu, ayaklarını gerip parmaklarını oynattı. "Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi üzgün bir sesle.

"Küçük bir karıncalanma bile mi?" diye sordu Tami umutla.

Minerva ayaklarını sallıyordu. Emin olmak için biraz bekledi. "Hayır. Tristam doğru söylüyor," dedi kederle.

Ravi, "Tüh! Öyleyse o kazandı," dedi.

"Hayır!" dedi Minerva inatla. "Kesinlikle başka bir açıklaması olmalı." Arkeoloğa ateş püskürüyordu. Tristam'ın etrafı yine dikkatini çekmeye çalışan kasabanın genç kızlarıyla çevriliydi. "Tristam umarım saçların dökülür, söylediklerini sana yedireceğim!"

O gece kasabalılar için son derece huzursuz bir gece oldu. Rüzgâr herkesin kötü rüyalar görmesine sebep olmuştu. Kasaba halkı yataklarında dönüp

durdu. Diğer taraftan kasabanın bütün ününü yitirip turistik kitaplardan silinecek olması hiç de sevimli bir haber değildi.

Bulutlar gökyüzünde hızla hareket ediyor; rüzgâr arnavutkaldırımlı yollardan geçip kapıların altlarından evlere giriyor, rüyalarında Tristam'ı gören genç kızların yüzlerini okşuyordu.

Bozkırda ise Agatha'nın bacasından içeri girip yanan şömineden çıkan turuncu kıvılcımları etrafa saçıyordu. Bir tek Pendragon uyumamıştı ve aya karşı uluyordu.

Rüzgâr, kendi tarihinin kollarında ve kayalıklara vuran dalgaların sesi ile huzurla dinlenen Tintagel'i de yalayıp geçiyordu.

Kertenkele Malikânesi'nde de duvarları zorlamaktaydı. Minerva sarı çadırında uyuyor, rüyasında mor fundalarla kaplı bozkırı, Tami ile yüzdüğü mavi gölü görüyor, elinde ise ailesinden yadigâr flütünü sıkı sıkı tutuyordu.

Bayan Flopps ikinci katta bulunan Dulun Odası adlı odada horluyordu. Mavinin her tonunu kullanarak çizdiği deniz manzaraları rüyalarını süslüyordu.

Gökyüzünde küçük bir parçası görünen ay, odasını ince ışık hüzmeleri ile doldurmuştu.

Baykuşlar çatıdaki yuvalarındaydılar ve karanlıkta da görebilen sarı gözlerini ormanın içinden bir hayalet gibi gelen çıtırtılara doğru dikmişlerdi.

6

Şekil Değiştiren Bir Büyücü

Sonraki sabah Minerva bir karar vermişti. Sarı çadırından çıktı ve kararlı adımlarla merdivenlerden aşağı indi. Üç numaralı mutfakta Bayan Flopps günün ilk çayını içiyordu. Masanın üzerinde fırından yeni çıkmış bir kek vardı. Minerva bir dilim aldı ve bir sandalyeye oturup bağdaş kurdu. Rüzgâr gökyüzünden bütün bulutları silip süpürmüştü ve güneş pencereden içeri doluyordu.

Minerva keki aceleyle ısırdı. O gün yapılması gereken bir sürü iş vardı. Baykuşların Dostluğu kulübü herkese Merlin'in gerçekten var olduğunu kanıtlayacaktı.

Bayan Flopps, son derece şık giyinmişti. O da ihtiyacı olan bütün kıyafetleri Kertenkele Malikânesi'ndeki dolaplardan ve valizlerden buluyordu. Kareli kumaştan etek ve ceket giymiş, yüksek yakalı gömleğinin yakasına bir iğne iliştirmişti. Topuz yaptığı kır saçlarının üstüne, uçan daireye benzeyen son derece süslü bir şapka takmıştı.

Minerva'nın saçları ise her zamankinden daha dolaşıktı: Tıpkı kafasındaki düşünceler gibi lülelerinin hepsi başka tarafa bakıyordu. Gerçekten de Minerva'nın kafası o kadar karışıktı ki!

Bayan Flopps, Minerva'ya şaşkın gözlerle bakıyordu. Genelde sabahları çok konuşkan olurdu ama bu sabah sandalyeye çökmüş, tek kelime etmemişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu çayından son yudumu alarak.

Kız cevap vermedi. Çilli yüzü çok düşünceliydi.

"Tamam..." dedi anlayışla Bayan Flopps. "Ben resim yapmak için dışarı çıkıyorum." Sandalyeyi gıcırdatarak ayağa kalktı ve dışarı yöneldi.

Minerva, çıktığını fark etmedi bile. O arada bir sonuca varmıştı: Mağara, doğru mağara değildi, hepsi

bu! O hâlde tek bir çözüm vardı: Merlin'in gerçek mağarasını bulmak!

Minerva, böyle bir mağaranın var olduğundan emindi, sadece iyice aramaları gerekiyordu ve onlara kimin yardımcı olacağını çok iyi biliyordu.

Bu önemli kararı aldıktan sonra ellerini saçlarının arasına geçirdi; taranmaları gerektiğini anladı.

Merdivenlerden çıktığında o gün evdeki dokuz banyodan hangisini kullanmak istediği konusunda bir süre kararsız kaldı. Beş numaralı banyoyu seçti çünkü çok güzel bir deniz manzarası vardı.

Minerva, kararını arkadaşlarına anlatmak için o kadar heyecanlıydı ki o gün öğlen evine gelmelerini bekleyemedi. Ravi'nin okul dönüşü Tami'ye bisikletiyle eşlik ettiğini biliyordu. Ravi postanenin önünde durduğunda Minerva çoktandır orada onları bekliyordu.

İkisi daha bisikletten inmeden, "Baykuşların Dostluğu kulübünün çok önemli bir görevi var!" diye duyurdu.

Tami, zarif bir şekilde bisikletten atladı. Genelde bütün kızları çirkin gösteren okul önlüğü ona çok yakışıyordu. "Konu nedir, söyle çabuk!"

Tilki avı mevzusunu hâlâ atlatamamış olan Ravi sızlandı: "Ah, hayır!" Ama o kadar yavaş söyledi ki diğer ikisi onu duymadı bile.

"Tintagel Kalesi'nin altındaki mağara gerçek mağara değil," dedi Minerva heyecanla. "Ama eminim ki Merlin'in gerçek mağarası o yakınlarda... Sadece bulmamız gerekiyor."

"Haklısın! Nasıl oldu da bunu düşünemedim?" Tami de çok heyecanlanmıştı. "Hemen gidip aramaya başlayalım!"

Ravi dayanamayıp araya girdi: "İyi de nasıl bulmayı düşünüyorsunuz? Bir haritanın üstünde işaretli olacak değil herhâlde."

"Hep kötümsersin!" dedi Tami.

"Sen de düşünmeden konuşuyorsun!" İki arkadaş her zamanki gibi kavgaya tutuştular ve onları yatıştırmak yine Minerva'ya düştü.

"Sessiz olun!" diye bağırdı.

Ravi ve Tami sustular.

"Ben, bize kimin yardım edebileceğini biliyorum," dedi Minerva. "Agatha, Arthur ve Merlin hakkında her şeyi biliyor. Onun evine gitmeliyiz."

Ravi ürperdiğini hissetti. "Akçaağaç Bataklığı'na mı gitmek istiyorsun? Tek bisikletle oraya kadar nasıl gideriz? Çok uzak..."

"Evet, bunu düşünmemiştim," diye yanıtladı Minerva. Cam sıkılmıştı.

Tam da o sırada kasası meyve ve sebze yüklü küçük bir kamyon postanenin önünde durdu. Bodmin Çayırı'nda yaşayan çiftçi Bert, Ravi'nin annesinin siparişlerini getirmişti.

Minerva'nın gözleri ışıldadı. "Bert bizi götürebilir," diye önerdi. "Agatha'nın nerede yaşadığını kesin biliyordur. Komşu olmalılar."

Bayan Kapoor'u sadece iki saatliğine gidip geleceklerine ikna ettikten sonra kamyonetin arkasına atlayıp, meyve ve sebze kasalarının arasına yerleştiler.

Yol taş ve deliklerle doluydu ve üç çocuk havaya zıplayıp duruyordu. Bu Minerva ve Tarni için büyük bir eğlenceyken, Ravi hiç de memnun olmuşa benzemiyordu. Bütün yol boyunca bir köşeye büzülüp kollarını kavuşturdu ve kadınların ne kadar da zalim olduklarını düşündü. Çok güzel olsalar bile...

Nasıl geri döneceğimizi dahi düşünmediler..." diye homurdandı kendi kendine.

Bert onları soğuk bir rüzgârın estiği ve yolların kesiştiği, ıssız bir yerde bıraktı. Etrafta sadece mor fundalar ve kayalıktan tepeler vardı. Ama bunların

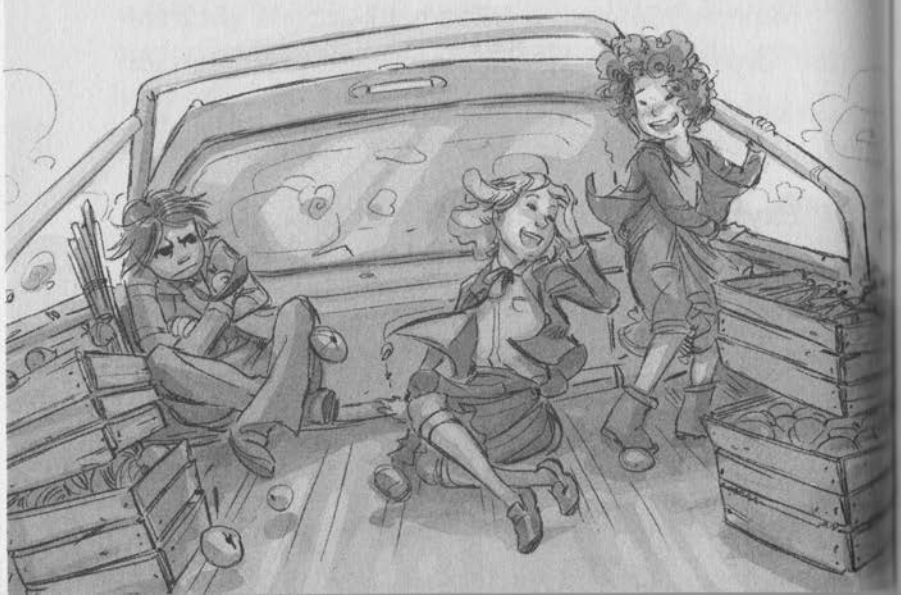

ardından bir bacadan ince bir dumanın çıktığı görülüyordu.

"Oraya gidelim!" dedi Minerva.

Agatha'nın kulübesinin çok eski bir havası vardı. Koyu renk taştan yapılmaydı ve taşların arasından yosunlar ve otlar fırlamıştı. Çatısı samanla kaplıydı, pencerelerinin önünden güller sarkıyordu.

Bahçe kapısını açar açmaz güçlü bir havlama duydular. Bir dakika sonra ok gibi fırlayan Pendragon yanlarına gelmişti.

Gürültüden kapıya çıkan Agatha gülümsüyordu. "Ne güzel, demek beni ziyarete geldiniz!" diye bağırdı el sallayarak.

Çocuklar cevap veremedi çünkü Pendragon üstlerine atlamış üçünün de yüzünü yalıyordu.

Kulübenin içinde son derece sıcak bir ortam vardı ve hiç de bir cadının evine benzemiyordu. Agatha şöminenin üstüne çay koymuştu ve taze ekmekten büyük dilimler kesiyordu. Masanın üstünde bir kâse tereyağı ve bal da vardı, ayrıca fırından da yoğun kokusuyla evi dolduran tarçınlı bir kek çıkarttı.

Her şeyi silip süpürdükten sonra Ravi, Minerva ve Tami yere, ateşin yanına oturdular, Pendragon da hemen dizlerinin dibine uzandı ve o güne kadar olanları anlattılar.

Agatha yüksek sırtlı bir sandalyeye oturmuş çocukları dinliyor, bir taraftan da düşünmesine yardımcı olan el işiyle meşgul oluyordu. Çocuklar sustuklarında el işini dizlerinin üzerine koydu. Beyaz alnında küçük bir çizgi oluşmuştu ve iri, mavi gözleri çok düşünceliydi.

"Peki bize yardımcı olabilir misin?" diye sordu Minerva.

Agatha derin nefes aldı. "Eski efsaneleri uyandırmak tehlikelidir," diye mırıldandı. "Her şey olabilir... Bazen geçmişi çok karıştırmamak gerekir."

"Ama Merlin'in gerçek mağarasının bulunması kasaba için çok önemli," diye ısrar etti Minerva.

Ravi ekledi: "Herkes için büyük hayal kırıklığı oldu." Agatha'yı sevmişti ve evi de korktuğu gibi değildi. Belki de bu kez Minerva ve Tami'nin onu sürüklediği macera o kadar da delice değildi.

Üçü de öyle kararlıydı ki Agatha teslim olmak zorunda kaldı. "Tamam, ne öğrenmek istiyorsunuz benden?"

"Bize Merlin'den bahset!" dedi Minerva.

Agatha, şöminenin küllerini karıştırıyordu. Öne doğru eğilmiş, ateşe o kadar dikkatli bakıyordu ki sanki anlatacaklarını ateşin içinde görür gibiydi. "Size çok güçlü bir perinin oğlu olduğunu söylemiştim, değil mi?"

Hikâye üç çocuğu şimdiden sarmıştı.

"Evet ve doğduğunda kötü işaretler görülmüş..." dedi Minerva.

Ravi devam etti: "Ve ay kırmızıya kesmiş."

"Çünkü söz konusu olan yasak bir aşkın meyvesiydi," diye açıkladı Agatha. "Merlin, daha küçüklüğünden itibaren olağanüstü yeteneklerini sergilemeye başladı. Bilmeceleriyle herkesi şaşırtıyordu. Sözleri anlaşılmazdı. Neredeyse bütün zamanını tek başına geçiriyordu çünkü annesi onu terk etmişti ve babası da ondan korkuyordu. Bu sebeple Merlin, büyülerini uygulamak için deniz kıyısında bir mağara seçti kendine..."

"Meşhur mağarası!" diye bağırdı üç çocuk birden heyecanla.

"Doğru." Agatha gülümsüyordu. "Kötü biri olduğunu düşünenler vardı ama o sadece diğerlerinden farklı ve üstün bir zekâya sahipti, dahası yaşıtları onu kıskanıyorlardı. Kısa süre sonra şekil değiştirebildiğini fark etti." Ateşin ışığı Agatha'nın yüzünde dans ediyor, tuhaf bir gölge oyunu yaratıyordu.

"Şekil değiştirmek mi?" diye sordu Minerva.

"Merlin istediği her hayvanın şeklini alabiliyordu..."

"Vay canına!" diye bağırdı Tami. "Ben olsam yunus olmayı seçerdim."

"Ben de bir martı olur Hindistan'a uçardım," dedi Ravi heyecanla.

Minerva hangi hayvana dönüşmek istediğini bilmiyordu. O kadar çok seçenek vardı ki...

Agatha gülümsedi. "Çok yararlı bir yetenekti bu. Merlin kısa süre sonra çok güçlü hâle geldi. Kimse ona karşı gelmiyordu. Onun büyüleri sayesinde Arthur kral oldu ve büyücü Merlin de hep onun sağ kolu olarak kaldı."

"O hâlde mağara kalenin yakınlarında olmalı," diye lafını kesti Minerva. "Sen nerede olduğunu biliyor musun?"

Agatha ayağa kalktı ve sandalyenin arkasında duran şalı omuzlarını aldı. Pendragon'a da işaret ederek, "Beni takip edin," dedi.

Şimdi dışarıdaki rüzgâr daha da keskindi. Agatha çocukları patikadan bataklığın kıyısına kadar götürdü. Çimenlik bir alanın üstünde daire şeklinde on iki taş duruyordu.

Agatha en küçük olanını kaldırdı. Pendragon deliler gibi etraflarında koşarken üç çocuk taşa yaklaştılar.

Agatha taşın üstündeki toz ve yosunları eliyle temizledi. "Bir şeyler yazıyor. Okuyabiliyor musunuz?"

Çocuklar görebilmek için eğildiler.

"Bu yazı hangi dilde yazılmış?" diye sordu Ravi. "Sadece işaretlere benziyor."

"Bunlara run denir. Büyücülerin kullandığı kuzeyin sihirli dilidir. Run 'giz' demektir," diye açıkladı

Agatha. Taşlardan oluşan çemberi işaret etti. "Bu çember çok eski. Gezegenlerin ve yıldızların konumlarını belirlemeye yarıyor. Merlin'in doğumundan çok önce yapılmış ama her yaz gündönümünde buraya geldiğini ve yıldızları gözlemlediğini söylüyorlar. Yazının sonundaki işareti görüyor musunuz?"

"Evet," dedi Ravi. "Yuvarlak topuzlu bir bastona benziyor."

"Bu Merlin'in simgesidir. *Bilgelik* anlamına gelir," dedi Agatha.

O hâlde bu runları o mu çizdi? diye sordu Tami.

"Evet ve mağarasının nerede olduğunu keşfetmek için yararlı olabilir."

Minerva, "Sen ne anlama geldiklerini biliyor musun?" diye sordu.

"Ne yazık ki hayır. Bir uzmana danışmalısınız."

Ravi ve Tami'nin cesaretleri kırılmış gibiydi. Hep bir sorun çıkıyordu işte.

Minerva ise kolay kolay vazgeçeceğe benzemiyordu. "Demek ki bir uzman bulacağız!" Tami'ye

döndü. "Çantanda kâğıt kalem var mı? Yazıyı kopya edelim."

Tami derhal çantasından küçük bir defter ve kalem çıkartıp işaretleri tek tek kopyalamaya koyuldu. Sonunda "İşte bitti!" dedi defteri çantasına yerleştirerek.

Agatha büyük arazi aracıyla onları kasabaya kadar götürdü. İnmeden önce elini cebine sokup mavi kurdeleye sarılmış çuval bezinden bir torba çıkarttı ve Minerva'ya verdi. "Al bunu ve doğru zaman gelinceye kadar açma."

Minerva şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Merak etme, doğru ânın geldiğini anlayacaksın," dedi Agatha.

Minerva paketi Tami'ye verdi. "Senin çantanda kalsın."

Sırayla Pendragon'u okşadıktan sonra üçü de arabadan indi.

Agatha pencereden başını uzattı. Bir an durakladıktan sonra konuştu: "Merlin, görünmeyen şeyleri görürdü... Geleceği okurdu. Bir sürü kehanette

bulunmuştu. Mağarası bugüne kadar gizli kaldı ve kimse oraya girmeyi başaramadı. Yani, eğer bulursanız çok dikkatli olun! Merlin bir sürü numara bilirdi..."

Ravi ürperdi. Başlarına bir şey geleceğinden emindi!

Agatha motoru çalıştırdı ama hareket etmeden bir kez daha çocuklara döndü. "Son bir tavsiye diye bağırdı," Pedragon'un havlamalarını bastırmak için. "Sakın ama sakın maymuna dokunmayın!"

Ravi, Tami ve Minerva uzaklaşan arabanın arkasından bakakaldı. Hiçbir şey anlamamışlardı.

"Maymun mu?" diye sordu Ravi. "Cornwall'da maymun mu var?"

7

Tintagel'in Hayaleti

Tami alnını kırıştırarak defterine kopya ettiği işaretlere bakıyordu.

"Şimdi runları tercüme edebilecek misin bakalım?" dedi Ravi alayla.

"Hayır." Tami defteri kapattı. "Ama bizim eve gidebiliriz. Kütüphane sözlüklerle dolu..."

"Lafını bile etme! Evinde en son olanlardan sonra oraya adımımı bile atmam!"

"Uf, neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum."

Minerva da araya girdi: "Her şey yolunda gitti, tilkileri de kurtardık, değil mi ama?"

"Öyle ama eğer avcılar beni yakalasalardı güzel bir ders verirlerdi, bunu hiç düşündünüz mü?"

Tami omuz silkti. "Bunlar maceranın riskleri," diyerek olanları küçümsedi.

O sırada Minerva düşünüyordu. Hâlâ ne yapacaklarını bilemeden Agatha'nın onları bıraktıkları yerde, Pembrose'un ana yolundalardı.

Kilisenin çanı beş defa çaldı ve Doktor Gerald'ın sekreteri Orazia sokağın sonunda bulunan muayenehaneden çıktı. Mesai sona ermişti.

Minerva bir anda sakinleşti. "Hey çocuklar, runların çevirisi için kime danışabileceğimizi biliyorum!" diye bağırdı.

Diğer ikisi derhal tartışmayı kesti.

"Doktor Gerald! Hatırladınız mı? *Ordo Noctuae* kelimelerinin "Baykuşların Dostluğu" anlamına geldiğini bize o söylemişti. Latince biliyorsa runların dilini de çözebilir belki."

"Haklısın!" diye onayladı Tami. "Doktor Gerald bir sürü şey biliyor. Bir sorun olduğunda herkes ona danışıyor."

Üç çocuk muayenehaneye doğru yöneldi ama birkaç adını sonra Tristam'ı karşılarında buldular. Başı eğik, aceleyle yürüyordu.

"Ah, özür dilerim..." dedi arkeolog. "Sizi görmemiştim."

"Tabii, nereye gittiğine bakmıyordun ki!" diye cevabı yapıştırdı Ravi.

Tristam cevap vermek yerine aniden arkalarına saklandı ve yalvardı: "Rica ederim beni saklayın!"

Karanfil Hanım hızlı adımlara ilerliyordu. Çok zarif bir elbise giymiş, yanakları da pembeleşmişti. Etrafına bakındı ve homurdandı: "Kim bilir nereye gitti..."

Yeterince uzaklaştığında Tristam saklandığı yerden çıktı. "Beni az kalsın bulacaktı."

Üç arkadaş adama şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Benden pek hoşlanmadığınızı biliyorum ama yardımınız için çok teşekkür ederim. Bakın... Karanfil beni çaya davet etmek istiyordu ama, şey, ben... Başka işlerim var diyelim..."

"Öyle tabii... Kasabayı mahvetmekle meşgulsün," dedi Minerva.

"Ya da belki şimdi de Kral Arthur'un da hiç var olmadığını kanıtlamaya çalışıyorsun..." diye ekledi Tami.

Tristam içini çekti: "Beni yanlış anladığınız için çok üzgünüm. Size daha önce de söyledim. Ben de efsanelere ve büyüye inanmak isterim ama bir bilim adamıyım. Sadece kanıtlayabildiğim şeylere inanırım."

"Eh, o zaman biz de sana yanıldığını kanıtlayacağız!" dedi Minerva inatla.

Arkeolog gülümsedi. "Gerçekten mi?" Kollarını kavuşturup çocuklara ilgiyle baktı. "Akıllı çocuklarsınız, diyecek yok. Ama sizi uyarmalıyım, çok vaktiniz kalmadı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yarından sonraki gün bir basın toplantısı düzenleyeceğim ve Tintagel Kalesi'nin altındaki mağaranın Merlin'in Mağarası olmadığını resmi olarak du-

yuracağım. Bu bilgi turistik kitaplardan silinecek."

"Bu kadar çabuk mu?" diye bağırdı Tami.

"Evet, Londra'ya dönmem gerekiyor. Burada kalmak için bir sebebim kalmadı." Tristam bir an duraksadı ve gözlerinde bir şimşek çaktı.

Minerva bunu fark etti ve birden arkeoloğun kasabada sanki birini arıyormuş gibi garip garip dolaştığını hatırladı.

Tristam geveledi: "Acaba siz... Neyse, neyse önemli değil, saçma bir şeydi." Her zamanki gibi ellerini saçlarının arasında gezdirdi ve tekrar düşündü. "Tintagel'deki araştırmalarım sırasında bir kız gördüm... Çok güzel bir kız," biraz utanmıştı. "Sabahın çok erken bir saatiydi, şafaktan önce ve harabe sislerle kaplıydı. Yani yüzünü iyice göremedim. Ama çok farklı bir kızdı, gözleri gökyüzü gibiydi."

Minerva dalga geçti: "Belki de kalede yıllar önce yaşamış soylu bir kadının hayaletidir... Ah, unutmuştum, sen hayaletlere inanmıyorsun, değil mi? Pek de bilimsel sayılmazlar..."

"Söylediklerimi unutun!" dedi Tristam öfkeyle, "Aptalca olduğunu biliyordum."

"Her neyse, şimdi senin bizden özür dilemeni sağlamamız için gerçekleştirmemiz gereken önemli bir görev var," dedi Tami anne ve babasından aldığı kibirli ses tonuyla.

Ravi, "Gerçekten de çok önemli bir görev," dedi.

Ve Minerva fısıldayarak ekledi: "Yanıldığını sana kanıtlayacağız Bay Dalgalı Saçlı Yakışıklı."

Tristam duymamıştı bile. "Elinizden geleni yapın çocuklar. Ama zamanınızın az kaldığını unutmayın." Tekrar o kendini beğenmiş hâline geri dönmüştü, dizlerinin üzerinde çöküp abartılı bir selam vererek ekledi: "Rekabet hep hoşuma gitmiştir." Sonra da göz kırpıp, ıslık çalarak uzaklaştı.

Ravi, Tami ve Minerva arkasından bakıyorlardı.

"Ne bekliyoruz?" diye bağırdı Minerva. "Baykuşların Dostluğu kulübünün kaybedecek bir dakikası bile yok."

Muayenehaneye koşup hızla kapıyı çaldılar.

Kimse açmadı.

"Umarım doktor çıkmamıştır henüz. Muayene saati çoktan geçti..." dedi Ravi. Merlin'in gerçek mağarasını bulmak artık onun için de önemli bir görevdi. Tristam'a iyi bir ders vermek istiyordu.

Kapıyı daha kuvvetli vurdular.

Doktor kapıyı açtı ve şaşkın şaşkın çocuklara baktı. "Muayene saati çoktan bitti. Yarın Orazia'dan randevu alabilirsiniz."

Doktor Gerald çok uzun boylu bir adamdı. Bu sebeple, tavanlara ya da kapı girişlerine çarpmamak için hep biraz eğik duruyordu. Çok şık giyinmişti, kasabada kravat takan tek adamdı. Gayet sağlıklı oldukları hâlde bütün günlerini muayenehanede geçirip hemşireyle dedikodu eden ve sayısız fincan çay içen yaşlı kadınlar arasında çok popülerdi. Gereksiz şeylerle onu meşgul etmeye çalışan insanlara alışkındı ve bu sebeple çocuklara biraz şüphe ile bakıyordu.

Yüzlerine iyi bakınca oldukça telaşlı olduklarını

gördü. "Kendinizi kötü mü hissediyorsunuz?" diye sordu endişeyle.

"Eh, bir açıdan evet..." dedi Tami.

Doktorun yüzü son derece ciddiydi: "Biri ya hastadır ya da değil küçük hanım."

Ravi atladı: "Tabii ki de iyi değiliz..."

"Bir sorunumuz var," diye açıkladı Minerva.

Doktor içini çekti ve kenara çekildi: "Girin hadi bakalım yoksa bütün akşam kapının önünde duracağız."

Onu çalışma odasına dek takip ettiler. Doktor masif bir masanın arkasına oturdu ve çocuklara da oturmalarını işaret etti.

Çalışma odası kitap doluydu. Doktor Gerald kasabanın akıl hocasıydı. Latince ve Yunanca biliyordu ve muayenehanede çalışmadığında hep okurdu. Masasının üstünde de arasına peynirli sandviç sokulmuş bir kitap vardı.

Çocuklar en heyecanlı yerinde kesmiş olmalıydı.

"Peki sizin için ne yapabilirim?" diye sordu doktor.

Üç çocuk biraz utanarak sandalyelerinin kenarına ilişmişlerdi. Tami çantasından defteri çıkarttı ve runların olduğu sayfayı bularak doktora uzattı.

Doktor gözlüklerini takıp sayfayı incelemeye koyuldu. "Ah runlar!"

"Evet..." diye onayladı Minerva. "Ne anlama geldiklerini söyler misiniz?"

Doktor raftan büyük bir kitap aldı. "Bunları okulda mı okuyorsunuz?"

"Evet!" diye atıldı Ravi, fakat sonra Minerva'nın ayaklarını salladığını ve kıpkırmızı olduğunu görünce düzeltti: "Yani.... Hayır! Bir çeşit hobi."

"Güzel güzel," dedi doktor runları inceleyerek. "Hımın, çok ilginç..."

"Gerçekten mi?" dedi Ravi.

"Ne yazıyor?" Tami merakla sormuştu.

"Hım, bir saniye..."

"Yani?" Minerva sabırsızlanıyordu.

Doktor gözlüklerini çıkarttı. "Kesinlikle hiçbir anlamı yok!"

8
Şakacı Merlin

Üç çift göz bir kâğıda ilgiyle bakarken üç çift ayak da sinirle oynayıp duruyordu. Oflayıp puflamalar havayı doldurmuştu ama kimse tek kelime etmiyordu. Ravi, Minerva ve Tami, Kertenkele Malikânesi'nin çimenlerine yüzükoyun uzanmışlardı.

Saatlerdir aynı kâğıda bakıp duruyorlardı. Ya da en azından Ravi'ye öyle gelmişti.

Yedi baykuş onları çatıdan gözlüyordu. Şüphesiz bu manzarayı oldukça eğlenceli buluyorlardı çünkü tüylü kafalarını gülermiş gibi bir aşağı bir yukarı sallayıp duruyorlardı.

Üç çocuk bir gün önce Merlin'in gizemli cümlesi-

nin anlamını çözmeye çalışmıştı. Şimdi de okuldan sonra Minerva'nın evinde toplanmışlardı. Sıkı bir ikindi kahvaltısı bile defteri marmelat lekesi yapmaktan başka hiçbir işe yaramamıştı.

"Bir daha oku lütfen," diye rica etti Ravi, Tami'ye. "Belki tekrar duyarsak bir anlam çıkartabiliriz."

Kız boğazını temizledi ve okudu: "Giriş devden görünmez. Denize bakarak çık, sola doğru yürü, böylece kesin yanılacaksın."

Ravi başını salladı ve sırtüstü yuvarlandı. "Pes ediyorum!"

Minerva tek kelime etmemişti. Kaşlarını çatarak kâğıda bakmaya devam ediyordu. İki de bir saçlarıyla oynadığı için artık lüleleri iyice dolaşmıştı.

"Bu dev de kim acaba?" diye sordu Tami.

"Ve bizimle ne ilgisi var?" Ravi her zamanki gibi homurdanıyordu.

"Doktor Gerald haklı, bu cümle gerçekten de anlamsız."

"O zaman kesin Merlin yazmıştır. Agatha, Merlin'in kelime oyunları oynamaktan hoşlandığını söylemişti..."

Ravi ve Tami konuşurken, Minerva aniden ayağa fırladı. O dakikaya kadar hareketsiz kaldığından arkadaşları bu ani hareketten oldukça korkmuştu. "Bir şaka!" diye bağırdı. "Nasıl oldu da daha önce düşünemedim!" Heyecanla arkadaşlarına bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Ravi. "Böcek filan mı ısırdı seni?"

Minerva başının salladı. Çilli yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Çok iyiyim. Benimle gelin!" diye emretti ve eve yöneldi.

"Zorunda mıyız gerçekten?" Kertenkele Malikânesi Ravi'nin en sevdiği yerlerden biri değildi.

Tami çocuğu kolundan çekip girişe doğru sürükledi. "Hadi ama sürekli oyunbozanlık yapıyorsun!"

Giriş her zamanki gibi karanlıktı. Minerva ve Bayan Flopps elektrik tesisatında ne problem olduğunu bir türlü anlamamışlardı. Ampuller sürekli patlıyordu. Bu yüzden mum ve gaz lambası kullanmak zorunda kalıyorlardı. Karanlığa alışmadan önce Ravi girişteki zırha çarptı ve yere düşen parçalarını

bir sandalyenin üzerine koydu, tam da o sırada bacaklarına sürtünen bir şey hissetti. Tilkilerden biri mi yoksa porsuk Ugo mu olduğunu anlayamamıştı. Her şeyden kötüsü bir kertenkele bile olabilirdi!

Neyse ki kütüphanedeki iki büyük pencereden içeriye bolca ışık giriyordu. Pencerelerin arasındaki duvar bile tavana kadar kitaplarla doluydu.

"Hiçbir şeye dokunmayın," diye uyardı Minerva. "Kitaplar o kadar eski ki dikkatli açılmazlarsa parçalanıyorlar."

Minerva hep ders çalıştığı yazı masasına yöneldi.

"Kral Arthur ve yuvarlak masa şövalyeleri ile ilgili bir kitap okumaya başlamıştım. Kitabın içinde Tintagel'in bir haritası da var."

Deri ciltli kitabı yavaşça açtı. Sayfalardaki eski kâğıt kokusu çok güzeldi.

"İşte bakın!" dedi haritayı işaret ederek, "bu kayalıklarla çevrili kale..."

Üç kafa sayfaya doğru eğildi.

"Neye bakmamız gerekiyor?" diye sordu Ravi.

Minerva parmağını sayfanın üstünde gezdirdi.

"Eğer haklıysam, buralarda olmalı... İşte burada! Dev Kayalık! Tintagel'e çok yakın..."

"Ah! O zaman söz konusu olan gerçek bir dev değil; bir yer..."

"Anlamıyorum..." dedi Tami. "Bir yer bile olsa cümlede girişin devden görünmediği söyleniyor."

"İşte bu da Merlin'in şakası," diye açıkladı Minerva. "Söylediklerinin tam tersini yapmalıyız."

"Vay canına, dâhice!" Tami de ikna olmuştu.

Ravi defteri eline aldı ve okudu: "Giriş devden görünmez. Denize bakarak çık, sola doğru yürü, böylece kesin yanılacaksın. O hâlde giriş kayalıktan görünüyor."

Tami lafını kesti: "Dev Kayalık'a gitmeliyiz, sırtımız denize dönük, denize inmeli ve sağa doğru yürümeliyiz... Doğru mu?"

"Kesinlikle öyle!" diye yanıtladı Minerva.

Tami defteri tekrar eline aldı ve çantasına koydu. "O zaman ne bekliyoruz?"

"Hemen mi gitmek istiyorsun?"

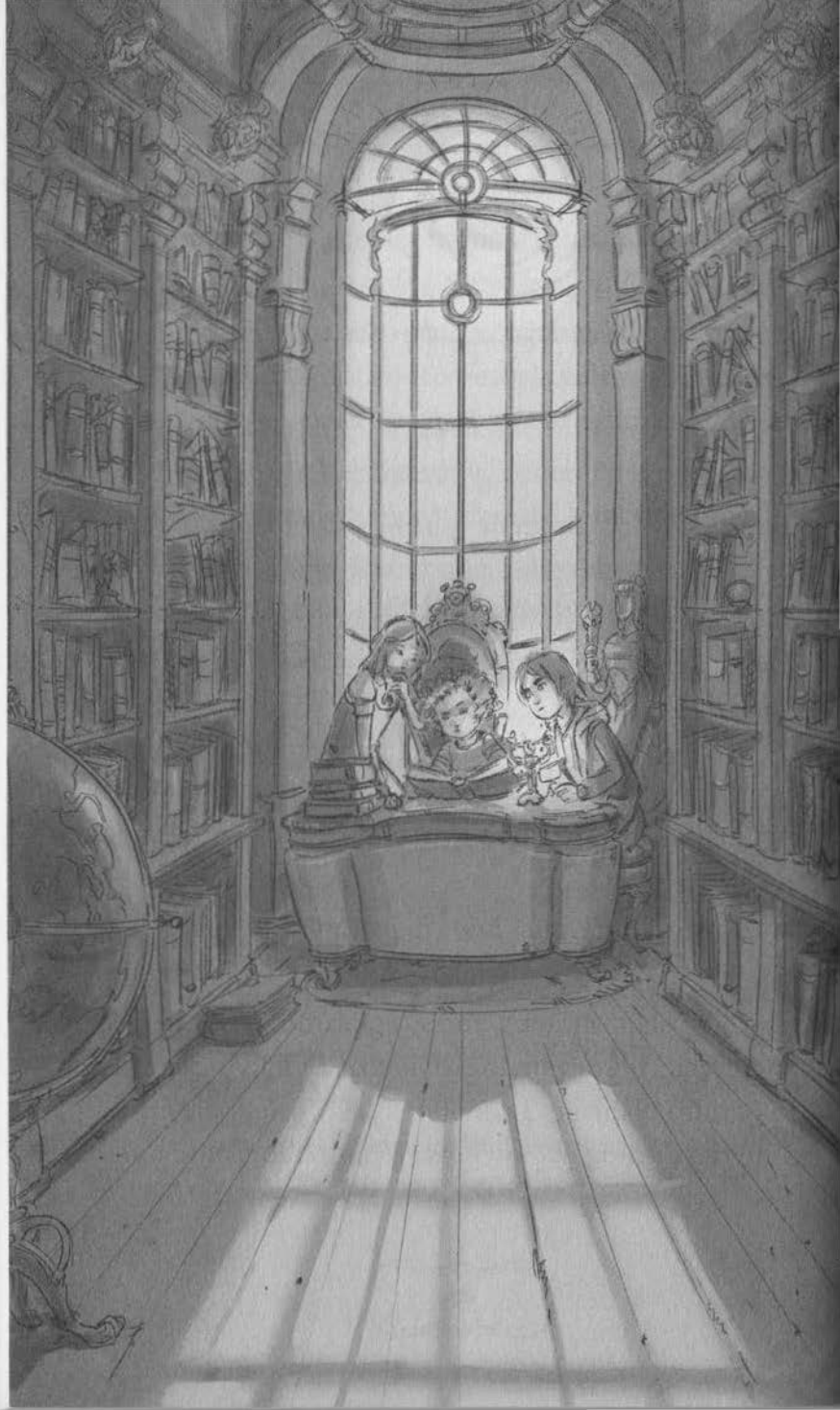

"İyi fikir," dedi Minerva. "Tristam yarın basın toplantısı yapacak. Kaybedecek vaktimiz yok."

"Yürüyerek mi?" diye itiraz etti Ravi. "Oraya ulaşmamız çok zaman alır."

"Hadi tembel, Dev Kayalık o kadar da uzak değil!" diyerek onu cesaretlendirdi Minerva.

Ravi yutkundu. "Kim bilir Dev Kayalık ne kadar yüksektir?" Çok ama çok yüksek olduğundan emindi. Ravi'nin yükseklik korkusu vardı ama bunu sevgili Tami'si bilmemeliydi. Bu yüzden titrek bir sesle, "Tamam," demekle yetindi ve şansının yanında olmasını umut etti.

9
Maymuna Sakın Güvenmeyin

Üç arkadaş Merlin'i araştırmak için en ince detayına kadar hazırlandılar. Mağaranın karanlık olacağını düşünerek her biri için bir fener bile aldılar. Kertenkele Malikânesi'nin dolaplarının birinden buldukları kalın kazak ve pantolonları sırt çantalarına koydular. Kısa süre sonra yola çıkmaya hazırlardı.

Sahile inen yolu neredeyse koşarak geçtiler. Şanslarına günler uzuyordu ve hâlâ yeterince ışık vardı ama az zamanları kalmıştı: Güneş denizin üstünde alçalmıştı ve gökyüzünde martılar yuvalarına çekilmeden önce balık bulmak için son turlarını atıyorlardı.

"İşte aradığımız yer burası," dedi Tami, Minerva'nın haritasının Dev Kayalık olarak gösterdiği buruna ulaştıklarında. Çantasından dürbünü çıkarttı ve etrafına baktı. Manzara nefes kesiciydi. "Orada, aşağıda!" diye bağırdı.

Karaya sularla örtülmek üzere olan incecik kumdan bir yol ile bağlı kayalıklardan oluşan bir adayı işaret ediyordu. Yanlış mağaranın bulunduğu Tintagel sadece birkaç yüz metre uzaklıktaydı.

"Hadi inelim!" dedi Minerva.

Ravi aşağı baktı. Adacık sivri kayalarla kaplı küçücük bir koya bağlıydı.

Minerva sırtını denize döndü ve Tami'nin arkasından aşağı inmeye koyuldu.

"Doğru yön olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Ravi.

"Emin değilim. Ama Merlin'in söylediklerine uymalıyız."

"Haklısın, bilmecelerden bu kadar hoşlanması ne yazık!"

Minerva kızdı. "Mızıkçılık yapma hadi. Ben Tami'ye, Tami de sana tutunacak. Böylece sen sonuncu olacaksın. Mutlu musun şimdi?"

Üç çocuk yavaş yavaş inmeye başladılar. Birinin eli diğerinin omzundaydı ve tersine giden bir tren gibi geri geri yürüyorlardı. Ravi biraz sarsak yürüyordu, Tami omuzlarına rahatça tutunsun diye sırt çantasını önüne asmıştı. Gözlerini kapalı tutmak isterdi ama aşağı yuvarlanan taşlarla birlikte düşmek istemiyordu. Bu şekilde yürürlerken sağ tarafta, kayalıkların arasında bir tünel fark etti.

"Hey, o da ne?" diye bağırdı.

Arkadaşları durdular.

Tami yere çöktü ve tünelin içine bir göz attı. "Dipte bir ışık görüyorum, kestirme yol olabilir! Merlin de sola gidilmesi gerektiğini söylüyordu..."

"O hâlde sola gitmemiz gerek," dedi Minerva.

Tami heyecanlanmıştı: "Doğru yoldayız!"

Tünelden içeri girdiler ve birkaç metre aşağı indiler. Sonunda köpüklü dalgalarla ıslanan küçük taş

ve kayalarla kaplı bir sahile ulaştılar. Oradan adacığa uzanan kumlu ince yol çıkıyordu. Bir sicim kadar inceydi.

"Akrobatlar gibi hareket etmemiz lazım," dedi Tami. "Kollarınızı iki yanda açık tutun ve bir adımınızın önüne diğerini atarak yürüyün."

İki kız göz açıp kapayıncaya kadar karşı kıyıya geçmişlerdi ama Ravi hâlâ sahildeydi. Arkadaşlarına yüzme bilmediğini söylememişti.

"Hadi ama ne bekliyorsun?" dedi Tami. "Deniz yükseliyor, çok vaktimiz yok!"

Ravi nefesini tuttu ve yola bakmadan, neredeyse koşarak geçti. Sanki bir mucize gibi kendini adada bulunca nefesini bıraktı. Bunu da başarmıştı.

"Ayrılıp mağaranın girişini arayalım," diye önerdi Minerva.

Mağaranın girişini Ravi buldu. Yılan şeklindeydi ve o kadar dardı ki bir yetişkin zor geçerdi.

Tami ve Minerva kolayca içeri girdiler. Ravi daha dikkatliydi ve Agatha'nın uyarısını düşünüyordu:

Merlin, mağarasına girilmesinden hoşlanmıyordu ve ziyaretçileri kaçırmak için bir sürü yöntem biliyordu. Kim bilir diğer tarafta onları ne bekliyordu?

Pek de özel bir şey değil aslında. Mağara oldukça küçüktü ve ilginç bir yere benzemiyordu. Kayalıkların bazı yerlerini bir dantel gibi oyup şelale hâlinde dökülen deniz suyundan başka bir şey yoktu.

Ravi bile hayal kırıklığına uğramıştı. Oysa macera onun da hoşuna gitmeye başlamıştı. Güçlü bir büyücünün mağarası olmak için çok da ilginç bir yer değildi.

Tami fenerini açtı ve nemli, yosun ve deniz kabuğu kaplı duvarlara bakmaya koyuldu.

"Bu kadar zahmete değmedi!" diye ısrar ediyordu Ravi. Tami'nin hayal kırıklığı hoşuna gitmişti biraz. En azından artık bir maceraya atılmadan önce sonuçlarını düşünmek gerektiğini anlayacaktı.

Minerva da pes etmemişti, duvarları yoklamaya başladı.

"Gizli bir geçit bulacağını mı sanıyorsun?" diye sordu Ravi.

Kız küçük şelaleye yaklaştı ve suya girdi. Kolunu uzattı ama şelalenin arkasında kayadan bir duvar bulamadı. Kafasını suyun altına soktu ve hemen çıkartıp bağırdı. "Buraya gelin! Burada bir geçit var!"

"Bekle!" Ravi hemen ayağa kalkmıştı ama Minerva çoktan şelalenin arkasında kaybolmuştu bile.

"Vay canına!" dedi Tami ve o da Minerva'nın arkasından gitti.

Ravi gözlerini devirdi, arkadaşlarını takip etmekten başka çaresi yoktu.

İki duvar arasına sıkışmış doğal merdivenlerden aşağı indiler ve bu sefer gerçekten de ilginç bir manzarayla karşılaştılar: Gözlerinin önüne muhteşem bir dünya serilmişti. Mağara kocamandı ve muhtemelen denize doğru uzanıyor, kayalıkların altından ana karaya bağlanıyordu. Fenerlerin ışığı görkemli bir kubbenin altında son bulan kayadan duvarları aydınlatıyordu. Sarkıt ve dikitlerden oluşan bir sürü sütun tavana kadar ulaşıyordu. Etrafta bir sürü yarasa asılı, uyuyordu. Kayanın bazı bölgeleri karanlıkta parlayan bir mineralden oluşmuştu. Bu mineral o

kadar parlaktı ki etrafta yıldızlar varmış gibi görünüyordu. Her tarafta irili ufaklı tüneller vardı.

"Şimdi ne tarafa gideceğiz?" diye sordu Minerva şaşkın şaşkın.

Ve Ravi ekledi: "Daha da önemlisi kaybolmamak için ne yapacağız?"

"Merak etmeyin, ben hallederim."Tami çantasından beyaz bir tebeşir çıkarttı. "İşte buradan başlayalım."

Minerva bu akıllıca çözüme hayran olmuştu. "Mükemmel!" diye bağırdı. "Yön değiştirdiğimizde ya da döndüğümüzde dönüş yolunu bulmak için kayaların üzerine bir numara yazacağız. Bu şekilde kaybolmadan ilerleyebiliriz," dedi Ravi'ye göz kırparak.

Ravi, "Evet, iyi fikir," diyerek kabul etmek zorunda kaldı ve iki arkadaşını tünele doğru takip etti.

Mağara o kadar büyüktü ve görülecek harikalar o kadar çoktu ki çocuklar kendilerini yeni bir dünya keşfetmiş gibi hissediyordu. Böylece zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar.

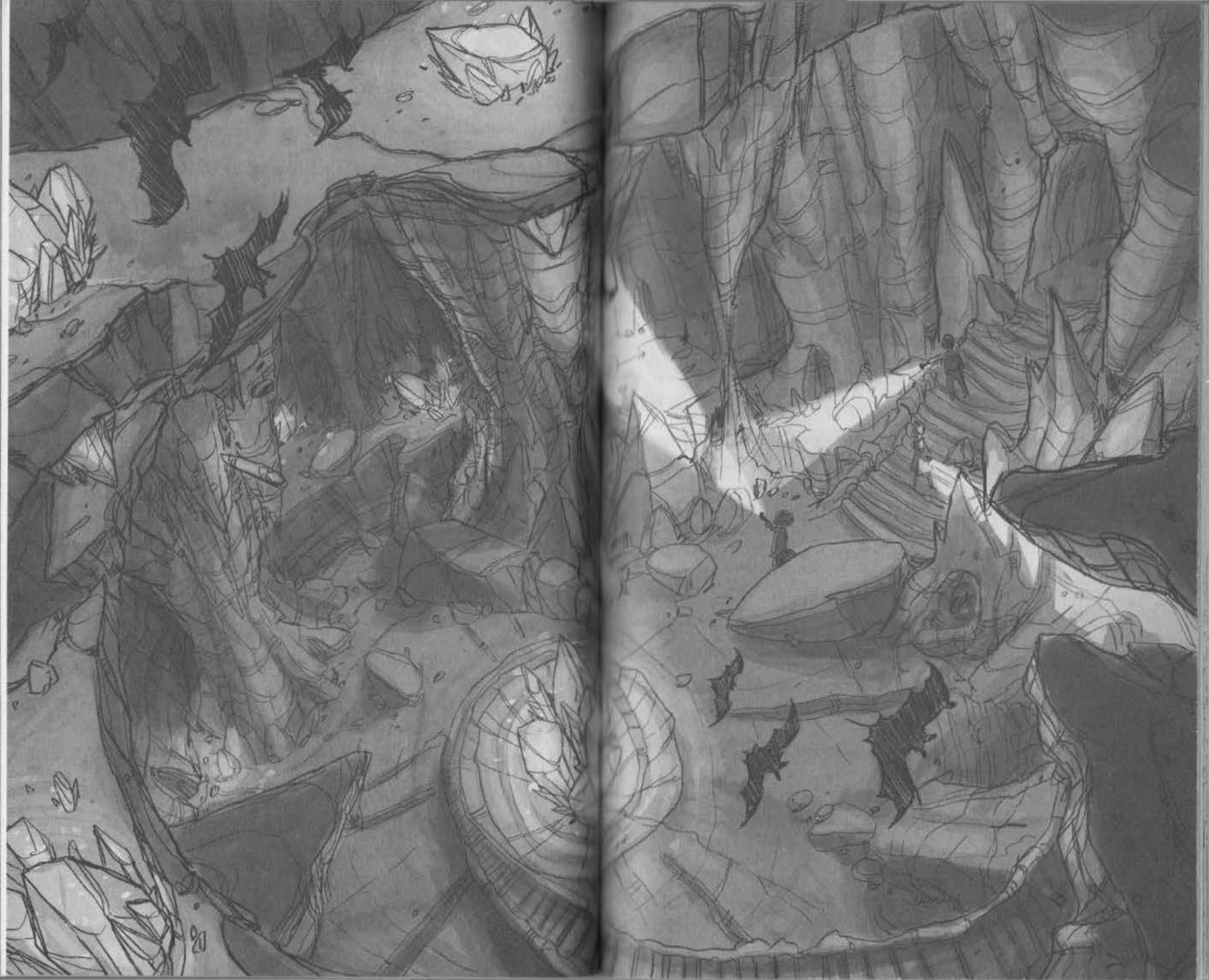

Sonunda Ravi sordu: "Saat kaç?"

İlkinden daha büyük bir mağaraya ulaşmışlardı.

Tami kadranı ışıklı güzel saatine bakarak, "Sekiz," diye yanıtladı.

Ravi elini alnına götürdü, "Aman Tanrım, deniz çoktan yükselmiştir. Buradan hemen çıkmalıyız yoksa adada mahsur kalacağız! Bütün gece burada kalamayız... Yarın şafakta Tristam'la birlikte döneriz. Böylece o da mağarayı kendi gözleriyle görür, bilimsel araştırmalarını yapar..."

Minerva devam etmek istiyordu ama Tami de kararsızdı. Eve geri döndüğünde ailesinin kızmasından çekiniyordu.

Minerva sonunda kabul etmek zorunda kaldı: "Tamam ama yarın okuldan önce buraya geleceğiz."

Kayalara yazdıkları sayıları takip ederek geri döndüler.

Dışarı çıktıklarında ada tamamen sularla çevriliydi.

"Çok geç!" dedi Minerva.

"Ah, hayır!" Ravi umutsuzca etrafına bakındı.

O saatte akıntılar çok kuvvetliydi ve köpüklü dalgalar kayaları dövüyordu. Üstelik karanlıkta yüzerek karaya ulaşmak düşünülemezdi bile. Özellikle de Ravi yüzme bilmezken...

"Sanırım geceyi adada geçirmemiz gerekecek," diye içini çekti Ravi. Annesinin Minerva'da kaldığını düşünmesini umuyordu.

Tami ailesini unutmuştu bile. Cezalardan ve azarlardan kaçmak konusunda artık uzman olmuştu. "Madem buradayız o zaman araştırmaya devam edelim, ne dersiniz?"

"Haklısın," diye onayladı Minerva. "Böylece yarın Tristam'a yanıldığını kanıtlayacağız!" Bayan Flopps'un meraklanmayacağını biliyordu. Ne de olsa Bayan Flopps, Minerva'nın her türlü zorluğun üstesinden gelebileceğini biliyordu.

Minerva bir çift sarı gözün onları takip ettiğini fark etti. Büyük, beyaz bir baykuş kayaların üzerine konmuştu ve adayı gözlüyordu. Üç çocuk tamamen yalnız değildi.

Mağaraya geri döndüler ve üçüncü kez şelalenin altından geçtiler. Daha önce ulaştıkları mağarada ilginç bir şey olmadığından başka bir yol izlemeye karar verdiler.

Sağa ya da sola döndükleri her seferinde Tami duvara bir sayı işaretliyordu. Birkaç yüz metre sonra üçüncü bir mağaraya ulaştılar. Mağaranın merkezine ulaşıp şaşkınlık içinde fenerleri duvarlara tuttular.

Sarkıt ve dikitlerden oluşan sütunların üzerine hayvan figürleri işlenmişti. O kadar çok figür vardı ki! Aslan, yunus, kaplumbağa, kedi, boğa, sansar, at...

Ravi bir tavşanın yüzünü yakından incelemeye koyulmuştu: "Vay canına, burası tam bir hayvanat bahçesi!"

"Hatırlasana," dedi Minerva, "Merlin şekil değiştiriyordu. Bunlar da belki kılığına girdiği hayvanlardır."

Tami fenerini geyiğin üzerine tuttu. "Ya bu hey-

kellerden biri bir şeyler gizliyorsa? Merlin'in bulmamızı istemediği bir şeyler..."

"Haklısın!" diye atıldı Minerva. "Bilmeceleri severmiş... Bunlardan hangisi bir sır gizliyor olabilir acaba?"

Ravi bir adım attı. "Eh, Merlin şakacıymış... Maymun olabilir..."

"HAYIR!" diye bağırdı Minerva.

"Agatha'nın söylediklerini hatırla!" diye onu durdurmaya çalıştı Tami.

Artık çok geçti... Ravi dokunmaması gereken tek hayvan olan maymunun kafasını okşamıştı bile! Tuzak derhal harekete geçti.

Ayaklarının altındaki kaya açıldı ve üç çocuk boşluğa doğru kaydılar. Neyse ki suları tuzlu bir gölün içine düştüler.

Tami ve Minerva'nın başları suyun içinden hemen çıkıverdi.

"Maymuna dokunmak mecburiyetinde miydin?" diye sordu Tami azarlayarak. Birkaç kulaçta kıyıya

ulaşmıştı. "Bak bizi ne hâle düşürdün..."

"Bekle, Ravi'yi göremiyorum!" diye bağırdı Minerva suyun içinden.

Tami hemen geriye döndü ve Minerva'yla birlikte suya daldı. Neyse ki su derin değildi de Ravi'yi çabucak bulup su yüzüne çıkarttılar.

Nefessiz kalmıştı, "Yardım edin! Yüzme bilmiyorum!" diye bağırıyordu.

"Sakin ol seni tutuyoruz," dedi Minerva. "Ben yüzme şampiyonuyum."

Çocuğu kıyıya sürüklediler. Bir süre nefes almaya çalışarak uzandı.

"Ölmek üzereydim!"

"Öyle tabii, Agatha' nın uyarısına kulak verseydin bunlar olmazdı," diye azarladı onu Tami.

"Tamamen unutmuştum... Buraya bizi yine sen sürükledin!"

"Sen başımızı belaya sokmadan önce her şey yolunda gidiyordu. Ayrıca yüzme bilmediğini de söyleyebilirdin bize. Bunu neden gizledin ki?"

"Sizi ilgilendiren bir konu değildi."

"Öyle mi? O zaman bir daha ki sefer boğulmak üzere olduğunda seni kurtarmam. Ne de olsa beni ilgilendiren bir konu değil!"

Onlar kavga ederken Minerva da düştükleri yeri inceliyordu: Çıkış noktası ulaşamayacakları kadar yüksekteydi ve göl o kadar büyüktü ki karanlıkta diğer kıyısı görünmüyordu. Etraflarında sadece kayalar vardı.

"Çocuklar," dedi. "Tartışacağımıza buradan nasıl çıkacağız ona bakalım!"

Ravi ve Tami sustular.

Minerva fenerini farklı boyutlardaki tünellerin açıldığı duvarlara çevirdi. Tavandan bir sürü yarasa sarkıyordu.

Ne yazık ki artık dışarı çıkmalarına yardımcı olacak, Tami'nin duvara yazdığı numaralar da yoktu.

Ravi telaşlanmıştı: "Sonsuza kadar burada kapalı kalacağız!"

Bir yön seçip doğru yol olduğunu ummaktan başka bir çözüm yokmuş gibi görünüyordu.

Ama geri dönüş yolunu bulma olasılıkları ne kadardı?

"Ah, şu büyücünün şakacılığı!" dedi Ravi ve kendini kumların üzerine bıraktı.

10 Beklenmeyen Yardım

Neyse ki sırt çantasına koydukları kıyafetler hâlâ kuruydu. Biraz eski tip kıyafetlerdi ve naftalin kokuyorlardı ama en azından sıcak tutuyorlardı. Aşağısı soğuk olduğundan kazaklarını da giydiler.

Biraz ısınınca çözüm yolu aramaya koyuldular. Buldukları her çözümün üstüne Ravi ve Tami kavgaya tutuşuyor, Minerva da kurtulmak için yeni bir yol aramaya çalışıyordu.

Bir ara hepsini yerlerinden sıçratan korkunç bir ses duydular.

"O da neydi?" diye sordu Tami.

Ravi elini karnının üstüne koydu. "Şey... Midem guruldadı..." dedi utanarak. "Yiyecek bir şeyler getiren var mı? Kurt gibi acıktım..."

Tami gülümsedi ve yanından hiç ayırmadığı çantasını açtı. İçinden üç kocaman paket çikolata çıkarttı. "İşte burada!"

"Vay canına Tami! Harikasın! Sana hayranım!" diye ağzından kaçırdı Ravi. Ama sonra bu söylediğinden öyle utandı ki domates gibi kızaran yüzünü gizlemek için çikolata paketine gömüldü.

Kısa bir süreliğine ateşkes ilan etmişlerdi; çikolatalarını bitirip açlık krizini dindirdikten sonra tekrar bir çıkış aramaya başladılar ama bir karar alamıyorlardı çünkü yanlış yola sapmaları mağaranın içinde kaybolacakları anlamına geliyordu.

Yorucu geçen günün ardından yavaş yavaş göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Ravi hemen uykuya daldı.Tami onu uyandırmaya çalışsa da bir süre sonra o da yorgunluğa yenik düştü.

Minerva ise uyanık kalıp düşünmeye niyetliydi. Fenerini duvarlara tutup çıkış yolunu gösterebilecek

bir işaret arıyordu ama bir süre sonra o da uyuyakaldı. Az sonra uyandığında fenerinin tavana doğru yansıdığını gördü.

Ayılmaya çalışırken ışığın yarasaları rahatsız ettiğini fark etti. Bazıları uçarak uzaklaşıyordu.

Deneyi tekrarladı ve uçmaya başlayan bütün yarasaların aynı yöne gittiğini fark etti. "Çocuklar!" diye bağırdı diğerlerini uyandırmak için.

"Hımın?" Ravi uyanmış, yerinden doğrulmaya çalışıyordu.

"Ne var?" diye homurdandı Tami gözlerini ovuşturarak.

"Yaptığımı tekrarlayın, fenerinizi tavana tutun!" Minerva bulduğu fikrin heyecanı ile bağırıyordu.

Ravi ve Tami söylediğini yaptılar. Yarasalar kayalıklardan oluşan tavandan ayrılıp aynı yöne uçmaya başlamışlardı.

"Haydi, onları takip edelim!"

Bir tünele kadar tırmandılar.

"Işık tutmaya devam edelim. Sonunda bizi çıkışa götüreceklerine eminim."

Üçü de fenerlerini tavana tutarak koşmaya başladı.

Etraflarında uçan bir sürü yarasa vardı. Kısa süre sonra yeni bir tünele ulaştılar. Sonra bir diğerine, daha sonra bir başkasına. Bir labirentin içindelerdi ve bir süre sonra koşmaktan nefessiz kaldılar.

Bir ara üçü de durdu.

"Artık devam edemeyeceğim!" dedi Ravi.

Minerva kendini toplamak için bir duvara dayanmıştı.

Tami arkadaşlarını cesaretlendirmeye çalıştı. "Hadi çocuklar, şimdi vazgeçemeyiz. Neredeyse başardık!"

Gerçekten de başarmışlardı...

"Bakın!" diye bağırdı Minerva.

Yarasalar ay ışığının süzüldüğü bir açıklıkta dışarı çıkıyorlardı. En sonuncusunun da çıkmasını beklediler ve yaklaşıp deliğin altında durdular.

"Birbirimizin omzuna tırmanarak çıkabiliriz," dedi Tami.

Burunlarını havaya dikerek bir süre çıkış deliğine baktılar. Mağaranın karanlığının ardından yıldızlı gökyüzü çok davetkâr görünüyordu.

Ravi kararını vermişti: "Ben ikinizden uzunum," dedi. "Tami, sen benim omuzlarıma çık... Minerva sen en küçük ve hafif olansın, en üste de sen çık."

Tami, Ravi'nin ellerini basamak gibi kullanıp ko-

layca tırmandı. Sonra kollarını uzatıp Minerva'ya yardım etti. Minerva delikten çıkınca kendini adanın yüzeyinde, girdikleri noktadan çok uzak bir yerde buldu. Tami'yi yukarı çekti, sonunda da çeşitli denemelerin ardından Minerva ve Tami'nin ellerini tutmayı başaran Ravi dışarı attı kendini.

Üçü de bir süre serin gece havasını soluyarak oturdular. Neredeyse gün doğmak üzereydi. Dalgalar bir ninni gibi yavaş yavaş kayalıklara çarpıyordu.

Saatin tam olarak kaç olduğunu bilmiyorlardı çünkü suya düştükten sonra Tami'nin saati durmuştu ama ay batmakta olduğundan muhtemelen güneş de doğmak üzereydi.

"Bu kadar çaba boşuna... Hâlâ Merlin'in varlığına ilişkin somut bir şey bulamadık!" diye yakındı Ravi. Denize bir taş atmış, üç kez sektirmişti. Açtı, uykusuzdu ve maymun heykeline dokunarak yol açtıklarından dolayı kendisini suçlu hissediyordu. Her şeyden korktuğu için de vicdan azabı çekiyordu. Elinden gelen tek şey maceralarını kurtarmaktı. "Hayvanların bulunduğu mağaraya dönüp araştırma yapmaya ne dersiniz?"

Minerva ve Tami şaşırmıştı.

"Bunu gerçekten istiyor musun?" diye sordu Tami. "Bir daha aşağıya dönmeyeceğine emindim..."

Ravi ayağa fırladı. "Tabii ki istiyorum! Tristam'ın kazanmasına izin veremeyiz!"

Tami, Ravi'ye sarıldı. "Harikasın!"

Ravi kızarmıştı, kekeledi: "Hadi, gidelim... Vakit kaybetmeyelim."

Mağaraya tekrar girdiler ve bu sefer her şey yolunda gitti. Tebeşirle duvarlara yazdıkları numaraları takip ettiler ve kolayca hayvanların bulunduğu yere ulaştılar. Tuzaklardan korkarak hiçbir şeye dokunmadılar.

"Ya şimdi?" diye sordu Tami.

Mağaranın ortasında sırt sırta vermiş, fenerlerini hayvan figürlerine tutarak duruyorlardı.

Minerva alnını kırıştırdı. Nem saçlarını daha da kabartmıştı.

"Merlin'in en sevdiği hayvanın hangisi olduğunu biliyorum..." diye mırıldandı bir adım atarak.

Baykuş figürüne yaklaştı ve kontrol etti.

Ravi ve Tami arkasındaydı.

"Baykuş bilgeliğin sembolüdür," diye açıkladı. "Ve Merlin en bilge kişiydi..." Yavaşça kolunu uzattı.

Farkına varmadan Ravi ve Tami ona cesaret vermek istercesine elini sıkıca tutmuşlardı. Kim bilir şimdi başlarına ne gelecekti?

Minerva baykuşu okşadı ama hiçbir şey olmadı.

Üçü de derin nefes aldılar, rahatlamışlardı.

Minerva bu kez baykuşa biraz daha uzun dokundu ve heykel küçük bir boşluk yaratarak açıldı. Minerva elini boşluktan içeri sokup bir kitap çıkarttı. Kitabın üzerine feneri tuttular: Kapağın üstünde bir çeşit mühür vardı. Bir çiçek, bir kılıç ve bir bastondan oluşan bir mühür.

"Bakayım!" dedi Tami.

Kitabı açmak üzereydi ki Minerva onu durdurdu.

"Hayır! Bu çok eski bir kitap... Ona zarar verebiliriz. Tristam'a verelim. O ne yapılacağını bilir."

Geri döndüler. Minerva kitaba sıkıca sarılmıştı.

Dışarıda şafak söküyordu. Deniz hâlâ karanlıktı ama doğudan kırmızı bir ışık yükseliyordu.

Suyun içinden ince bir çizgi yükselmişti: Ana karayla olan tek bağlantıları. Son derece dayanıksız

görünüyordu. Belki bir önceki gün ağırlıklarıyla ona biraz zarar vermişlerdi.

"Önden siz gidin," dedi Ravi tıpkı bir şövalye gibi. "Teker teker ama."

Önce kollarının arasındaki kitapla Minerva, sonra da Tami sorunsuz karşıya geçti. Üçünün arasında en ağır olan Ravi sona kaldı. Her adımında ayakların altındaki ince çizginin oynadığını hissediyordu. Yolun yarısında durdu. Devam mı etsin geri mi dönsün karar veremiyordu.

Minerva ve Tami ona cesaret vermek için bağırıyorlardı.

"Haydi, başaracaksın!"

"Durma!"

Ravi bir adım attı. Kayadan çizgi çatırdamaya başladı ve üzerinde bulunduğu taş denize yuvarlandı. Çocuk suya düşmüştü ve doğal köprüden geriye kalan kısma tutunmaya çalışıyordu. Ama akıntı o kadar kuvvetliydi ki onu uzaklara sürüklüyordu. Suyun yüzeyinde kalmak için kollarını ve bacakları-

nı çırpıp duruyordu ama bir tutunma noktası bulur bulmaz sular onu sürüklüyordu.

Minerva ve Tami çok korkmuştu.

"Kayalara çarpabilir!" dedi Minerva.

"Şimdi ne yapacağız? Ne dersin biz de suya atlayalım mı?"

Bu en iyi çözüm gibi görünmüyordu. Akıntı kesin onları da sürüklerdi.

Minerva'nın aklına o an Agatha'nın söyledikleri geldi: "Doğru zaman gelinceye kadar paketi açma... Merak etme o an gelince anlayacaksın."

Tami'ye baktı. "Agatha'nın verdiği paket yanında mı?"

Arkadaşı paketi çantasından çıkarttı.

Minerva mavi kurdeleyi çözdü. İçinde mum şeklinde bir çeşit havai fişek vardı. Ucunda da bir çeşit kâğıttan dil. Hemen dili çekti ve havai fişek ışıklar saçarak yükseldi, en yüksek noktaya ulaştığında ise rengârenk ışıklarla patladı. Durum bu kadar vahim olmasaydı Minerva bu görüntüye hayran kalabilirdi.

Bütün ışıklar söndüğünde bir havlama sesi duydu. Pendragon kayalık sahilde belirmişti. Köpek kendini denize attı ve Ravi'nin olduğu yere yüzdü. Çocuk panik içinde çırpınıp duruyordu. Köpek yeterince yaklaştığında Ravi onun uzun tüylerine tutundu ve köpeğin kendisini çekmesine izin verdi.

"Aman Tanrım, bugün ikinci kez az kalsın ölüyordum!" dedi sahile ulaştığında.

Pendragon, sanki her şeyin yolunda olduğunu söylemek istercesine neşeyle Ravi'nin yüzünü yalıyordu.

Ravi köpeğe sarıldı. "Pendragon sen benim kahramanımsın!"

"Minerva!" diye bağırdı biri. "Tami! Ravi!"

Minerva etrafına bakındı. "Bu Agatha!"

Pendragon tekrar havlamaya başladı. O da sahibini tanımıştı.

Agatha koşarak geldi. Hepsinin iyi olduğunu görünce rahatladı. "Neyse ki iyisiniz! Sizi arıyordum... Endişelendim," dedi Minerva'ya bakarak. "Dün akşam senin evine gittim, Bayan Flopps eve dönmediğini söyledi."

Tintagel'de olduğunuzu düşündüm ve sonra havai fişeği gördüm." Agatha kendini yere attı. "Ne kadar korktum bilemezsiniz! Size runları göstermemeliydim..."

Minerva gülümsedi. "Her şey yolunda. Merlin'in gerçekten var olduğunu kanıtlayacak bir şey bulduk," dedi kitabı göstererek. "Ve sen de bizi kurtardın. Neydi o? Bir havai fişek mi?"

"Bir çeşit havai fişek, evet. Kaza olduğunda bozkırda kullanınız. Ya da biri kaybolduğunda onun yerini belirlememize yarar."

"İşe yaradı!" dedi Ravi, Pendragon'a daha sıkı sarıldı. Artık ondan hiç ayrılmak istemiyordu.

O an birinin yaklaştığını duydular.

Deniz pembeye bürünmüştü ve tatlı bir ışık her yeri aydınlatıyordu. Aniden Tristam karşılarına çıktı ve onları görünce donakaldı. Aslına Agatha'ya bakıyordu.

Yavaş yavaş ona doğru yaklaştı. "Sen... Sen..."

Kız gülümsedi ve mavi gözlerini hafifçe kırpıştırdı: "Ben Agatha."

Tristam gözlerine inanamıyormuş gibi bakıyordu ona. "Seni Tintagel'de gördüm... Bir sabah... Bir hayalet olduğunu düşünmüştüm..."

"Ama sen hayaletlere inanmazsın ki!" diye araya girdi Minerva.

"Doğru, pek de bilimsel sayılmazlar." Ravi gülüyordu.

Ama Tristam onları duymamıştı bile. Bozkırın cadısından âdeta büyülenmişti!

11 Kehanet Gerçekleşecek

Tristam'ın şaşkınlığı Agatha'yı eğlendirmişe benziyordu.

"Bak işte, bir hayalet değilim," dedi.

Şafağın pembe ışığı ve denizden yansıyan mavilik arasında o kadar güzeldi ki Tristam kekeliyordu:

"Seni kasabada aradım ama hiçbir kız sana benzemiyordu..." Kollarını iki yana açmıştı.

"Ben Pembrose'da yaşamıyorum," diye açıkladı Agatha. "Evim Bodmin Çayırı'nda."

"O bir cadı," diye fısıldadı Minerva son derece memnun bir şekilde.

Tristam ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Bir... Ne?"

"Bir cadı," diye tekrarladı Tami.

"Ama sanırın sen cadılara da inanmıyorsun..." Minerva dalga geçiyordu.

Tristam içini çekti: "Eğer bu kadar güzellerse..."

Agatha kızarmıştı, âdeta aralarındaki büyüyü bozarak gözlerini indirdi.

"Hey, Tristam, buraya neden geldin?" diye sordu Ravi.

Arkeolog toparlanıp çocuklara baktı. "Kale kalıntıları üzerine son araştırmalarımı yapıyordum, havai fişeği görünce birilerinin yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüm."

Ravi açıkladı: "Yardıma ihtiyacı olan bendim ama Pendragon hayatımı kurtardı."

Köpek, onun sözlerini doğrulamak istercesine yüzünü yalıyordu. İlgi odağı olmak çok hoşuna gitmişti.

Minerva, Tristam'a yaklaştı ve yavaşça kitabı uzattı. "Bu senin için Bay Arkeolog..."

Tristam şaşkındı. "Nedir bu?" Eski kitabı aldı ve kapağını inceledi. Alnı kırışmıştı.

Çocuklar nefeslerini tutuyorlardı.

Tristam mührü inceledi ve rengi attı. "Bunu nereden buldunuz?"

"Merlin'in Mağarası'ndan," diye yanıtladı Tami.

Minerva belirtmeden geçemedi: "Gerçek olandan."

Ravi, "Onu bulmayı başardık!" dedi gururla.

Pendragon söylediklerinin doğru olduğunu onaylarcasına havladı.

Agatha hikâyeyi kendi açısından açıklama zorunluluğu hissetti. Bozkırdaki runları anlattı Tristam'a. Ve çocuklar da mağaradaki maceralarını anlattılar.

Arkeolog kafasını salladı. "İnanılmaz!" Tekrar mühre baktı. "Orijinal gibi görünüyor... Funda çiçeği eski Cornwall Krallığı'nı temsil eder, kılıç Arthur'un kılıcı Ekskalibur, baston da Merlin'in sembolü. 'Yaşlılık' ve 'Bilgelik' anlamına gelir."

Üç arkadaş birbirlerine bakıp gülümsüyordu. Gerçekten de başarmışlardı.

Tristam kitabı dikkatle açtı ve şaştı kaldı. "İnanamıyorum!" diye bağırdı.

Çocuklar paniğe kapılmıştı.

Tristam sayfaları çevirmeye başladı, giderek daha da heyecanlanıyordu. "Merlin'in bir kehanetinden bahsediyor!" Üç çocuğa hayranlıkla bakıyordu. "Çocuklar gerçekten de muhteşem bir keşif yaptınız!"

Ravi, Minerva ve Tami sırtlarını dikleştirdiler ve göğüslerini gururla şişirdiler. Baykuşların Dostluğu bir görevi daha başarıyla tamamlamıştı!

O öğlen Tristam, Londra'dan gelen gazetecilerin önünde kasaba halkından özür diledi. İskelenin üstündeki yerlerine oturmuş onu izleyen üç çocuğa göz kırparak yanıldığını söyledi: Merlin'in gerçek mağarası Pembrose'da bulunuyordu. Bunun kanıtı da Tintagel Kalesi'nin altındaki mağarada bulunan kehanet kitabıydı.

Tristam konuşmayı yapmadan önce mağaranın yerinin açıklanmamasına karar vermişti. Burası,

Merlin'in istediği gibi bir sır olarak kalacaktı. Çocuklarla ilgili de tek kelime etmeyecekti. Minerva, Baykuşların Dostluğu kulübünün gizli kalmasını istediklerini açıklamıştı. Ailelerine ve Bayan Flopps'a geceyi Tristam'ın kampında geçirdiklerini, araştırmalarında ona yardım ettikten sonra geri dönmek için çok geç olduğunu söylediler. Arkeolog özür diledi, kitabın bulunmasından son derece memnun olan Sör Archibald ve Leydi Bella özürleri hemen kabul ettiler. Minerva bu yalanlar söylenirken ellerini ağzının üstüne bastırarak gülmesini engelledi, dayanılmaz bir gıdıklanmaya karşı koymaya çalışıyordu ama en azından iyi bir sebeple...

Alkışlar koptu ve belediye başkanının bir işaretiyle il bandosu ulusal marşı çalmaya başladı. Herkes ayağa kalktı ve hep bir ağızdan eşlik etmeye koyuldu. Pembrose sakinleri çok mutluydu: Deniz Festivali devam edebilirdi ve artık turistler Pembrose'a Merlin'in kitabını görmeye geleceklerdi.

"Neyse ki kitabı Londra'ya götürmüyor..." dedi Orazia.

"Kasabamız için unutulmaz bir gün!" diye içini çekti Karanfil gözlerini yakışıklı arkeoloğa dikerek.

"Acaba şu kehanetler gerçek mi?" diye homurdandı denize açılmaya hazırlanan bir balıkçı.

"Kimin umurunda? Turistler inansın yeter!" diye yanıtladı diğer balıkçı kayıktaki ağları düzenlerken.

Gerçekten de Merlin'in kehanetleri doğru muydu acaba?

Tristam kitabı kasabanın belediye başkanına teslim etmeden önce, üç arkadaşa yaklaştı. Mavi gözleri neşeyle ışıldayan Agatha da oradaydı.

Kitabı açtı. "Bu sabah kehanetlere biraz göz gezdirdim... Bakın burada ne var!"

Çocuklar kafalarını uzattılar.

"Ne yazdığı anlaşılmıyor..."

"Hangi dil bu?"

"Run dili değil..."

Tristam kafasını salladı. "Gizli bir dil bu, kuzey dilleri, Galce ve Latincenin karışımı. Merlin sırlarını açığa vurmamak için bu dili kullanıyordu."

"Merlin'in her zamanki şakaları!" diye içini çekti Ravi.

Pendragon da oradaydı ve Ravi durmadan kurtarıcısının kafasını okşuyordu memnuniyetle.

"Ne yazıyor burada peki?" diye sordu Minerva sabırsızca.

Tristam, Agatha'ya baktı.

"Burada, uzun, sarı saçlı bir yabancının, gözleri deniz gibi mavi bir cadıya âşık olacağı yazıyor..."

Minerva ona dikkatle baktı. Doğruyu mu söylüyordu? Ayaklarının altında hafif bir gıdıklanma his-

setmişti ama çok uzun süre oturduğundan uyuşmuş da olabilirlerdi. Kim bilir... Olan onca şeyden sonra o kadar da önemli değildi. Tristam ve Agatha gerçekten de birbirlerine âşık olmuşa benziyorlardı.

Genç arkeolog genç cadının elini tuttu. "Haklıydınız, her şey açıklanamaz," diye kabul etti. "Aşk mesela..."

Agatha kıpkırmızı olmuştu ama elini çekmedi.

Minerva içini çekti. Aşk da bir büyü diye, düşündü. Çok güzel bir büyü...

Ravi kitaba bir göz attı. Tami ve kendisi hakkında da bir kehanet var mı, merak ediyordu. Acaba onun kalbini çalabilecek miydi? Yazıları anlayamamasına üzülmüştü. Biraz daha sabır, bekleyip göreceğiz, diye geçirdi içinden.

12
Baykuş Kulesi

Mağaradaki maceranın üzerinden sadece birkaç gün geçmişti ama Baykuşların Dostluğu kulübü sıkılmaya başlamıştı bile. Üç çocuk sıcak ve uzun öğlenden sonralarını Kertenkele Malikânesi'nin çimenlerinde uzanarak geçiriyordu. Kitabın bulunmasından sonra Pembrose'a turistler akın etmişti. Beyaza boyalı şirin evlerden kayalıklar ve turkuvaz mavisi deniz arasına sıkışmış kumsala kadar her şeyin fotoğrafını çekiyorlardı.

"Çözecek başka bir gizemli olayın olmasını o kadar isterdim ki!" dedi Tami. "Sıkıntıdan patlayacağım!"

"Ama daha birkaç gün önce ölümden döndük!" diye hatırlattı Ravi. "Biraz dinlensek iyi olur..." Yine de o bile bu söylediklerine pek ikna olmuşa benzemiyordu.

"Hâlâ Minerva'nın ailesinin nerede olduğunu bulmamız gerekiyor," dedi Tami.

"Bu o kadar da kolay değil." Ravi esnedi. "Valizin içinde bir sürü ipucu var... Çok zaman alır."

İkindi kahvaltılarını yeni bitirmişlerdi. Piknik örtüsünün üstünde Bayan Kapoor'un yaptığı hurmalı pastanın sadece kırıntıları kalmıştı.

Minerva sırtüstü uzanmıştı, ağzında da bir ot parçası vardı. Beyaz ve yumuşak kuzulara benzeyen bulutlara bakıyordu. Çatının da bir parçası görüş alanına giriyordu ve kar baykuşuAgustus en üst bacaya konmuştu. Kafasını omuzlarına gömmüştü, sarı gözleri ise yarı kapalıydı.Ama uyanıktı, biri yaklaşır

yaklaşmaz gözlerini kocaman açıp izlemeye koyuluyordu.

Birden bir havlama duydular, hemen ardından Pendragon'un çayın koşarak geçtiğini gördüler. Köpek kendini Ravi'nin üstüne attı.

"Hey!" Köpek, çocuğun yüzünü yalarken birlikte çimenlerin üzerinde yuvarlandılar.

"Selam tembeller!" dedi Agatha. "Birlikte gezmeye çıkalım mı ne dersiniz?"

Üçü de ayağa fırladı, çoktan hazırlardı.

Agatha'nın arazi aracı bozkırın dar yollarında zıplayarak yol alıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Ravi.

"Yeni bir maceraya mı atılacağız?" diye soran Tami heyecanlıydı.

Arka koltuğa yerleşmişlerdi ve üçü de yerinde duramıyordu..

Agatha dikiz aynasından yüzlerine bakıp gülümsedi.

"Bir sürprizim var size."

"Ama..." diye başladı Ravi.

"Soru sormayın hadi!" diye emretti kız. "Bekleyin ve görün. Neredeyse geldik."

Biraz daha yol aldılar. Üç çocuk meraklarını bastırmak için çok uğraşıyorlardı. Sol taraflarında deniz masmavi ve çarşaf gibi uzanıyordu. Bazı yerlerinde küçük, köpüklü dalgalar vardı. Tuzlu ve hafif bir rüzgâr arabanın açık camından girip Minerva'nın kıvırcık saçlarını dağıtıyordu.

Sonunda araba durdu. Üç çocuk kapıları açıp aşağı atladılar. Büyük bir beklenti ile etraflarına bakıyorlardı.

"Peki, sürpriz nerede bakalım?" diye sordu Tami.

Gerçekten de etrafta ilginç bir şey yoktu. Sadece bir yanda deniz, diğer yanda otlarla kaplı tepeler vardı.

"Şişş! Birazdan göreceksiniz. Takip edin beni!"

Taşlarla kaplı küçük patikadan çıkmaya başladı-

lar. Birkaç dakika sonra taştan bir yapı gördüler. Bu bir kuleydi. Tanıdık bir havası vardı ama ne olduğunu anlamak için henüz fazla uzaktaydılar.

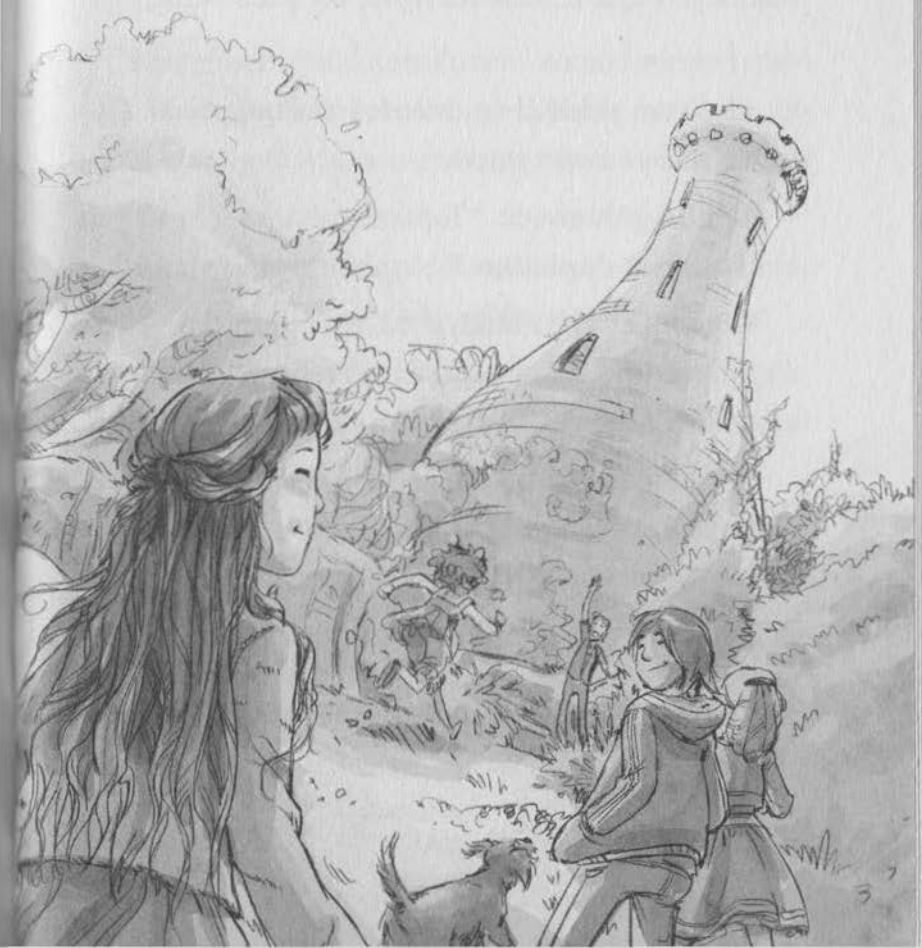

Kulenin yanında biri onları bekliyordu. Elini sallayıp onları karşılayan bu kişi Tristam'dan başkası değildi. Arabadan kurtulduğuna sevinen Pendragon havlıyor, hoplayıp zıplıyordu.

İyice yakınlaştıklarında Minerva durdu ve kuleye bakmaya başladı. Kulenin ilginç bir şekli vardı.

Alt kısmı şişkindi ve üste doğru daralıyordu. Tıpkı bir vazoya benziyordu.

Agatha gülümsedi: "Toplantı yeriniz için uygun olabileceğini düşündüm."

Minerva etrafına bakıyordu. Yer gerçekten de çok uygundu: Küçük bir tepenin zirvesinde, denize ve çayırlara hâkim. Yapı da eski ve son derece sağlamdı.

"Hoşunuza gitti mi bakalım?" diye sordu Tristam. "Şaşırdınız, değil mi?"

"Ama..." diye başladı Minerva. "İçinde flütü bulduğumuz kutunun üstüne kazınmış kulenin aynısı bu!"

"Vay canına, gerçekten öyle!" dedi Ravi.

"Adı Baykuş Kulesi. Çok uzun yıllardır terk edilmiş bir hâlde. Baykuşların Dostluğu kulübü için ideal diye düşündüm."

Minerva yukarı, mazgallara baktı. Kendi toplantı yerleri...

Kertenkele Malikânesi'ndeki komodininde bıraktığı kutunun üstüne kazınmış kule ile aynı kule olması çok ilginçti. Çözülecek bir gizem daha çıkmıştı karşılarına.

Tami sevinçten havalara uçuyordu. "Sonunda bir toplantı yerimiz var, sadece bize ait, gizli bir yer."

Ama sürprizler bitmemişti. Tristam bir şeyler biliyormuş gibi kurnaz kurnaz gülüyordu. Eliyle işaret etti: "Benimle gelin!"

Kulenin arkasına doğru yürüdüler. Duvara iki yepyeni bisiklet dayanmıştı. Biri kırmızı, biri pembe.

"Bizim için mi?" diye bağırdı Minerva ve Tami aynı anda.

Tristam, "Evet," dedi. "Yardımlarınız için teşekkür etmek ve yarattığım bütün sorunlar için de özür dilemek istedim." Sonra biraz utanarak ekledi: "Size çok kötü davrandım gerçekten, değil mi?"

Agatha genç arkeoloğa yaklaştı ve elini tuttu. "Şimdi toplantı yerine yeni bisikletlerinizle gelebilirsiniz."

"Ben de artık seni okula götürüp getirmek zorunda kalmayacağım," dedi Ravi, Tami'ye.

Aslında biraz üzülmüştü bu duruma. O anlarda kendini atının üzerinde güzel prensesini taşıyan bir şövalye gibi hissediyordu.

Minerva hemen kırmızı bisiklete atladı. Tami de onu izledi ve pembe bisikleti aldı. İki kız bisikletlerinin üzerinde uçarcasına giderken Pendragon da arkalarından havlayarak deli gibi koşuyordu.

"Yaşasın, Baykuşların Dostluğu yeni bir olay daha çözdü!" diye bağırdı Minerva bisikletinin üstünde ayağa kalkarak.

"Ve bir toplantı yeri buldu!" dedi Tami, Minerva'nın önüne geçerek.

Ravi olacakları görmemek için elleriyle gözlerini kapattı. Şu iki kız topluma zararlılardı!

Elisa Puricelli Guerra kimdir?

Elisa üç yaşında

Küçükken kırmızı saçlarım olduğunu belirteyim. Hatta o kadar kırmızıydılar ki, saçlarım sayesinde bana bir sürü isim takılmıştı. Aralarından en çok hoşuma gideni "Havuç Kabuğu" oldu ve bu sebeple Pippi Uzunçorap* gibi bir atı havaya kaldırıp herkese gösterecek kadar güçlü olmak istiyordum. İkinci sebebim ise annemin sesi kısılıncaya kadar (ya da ben yatağa gitmesine izin verinceye dek) bana okuduğu Astrid Lindgren'in kitaplarıydı. Villacolle Malikânesi'nde uyanmayı umut ederek uykuya dalıyordum... Ama her sabah büyük bir hayal kırıklığıyla kendimi yine Milano'da buluyordum!

Annem Lindgren'in kitaplarını tekrar tekrar okuduktan sonra, artık yeterince büyüdüğümü bahane ederek kitapları okumayı kestiğinde, kendi kendime hikâyeler anlatmaya başladım. Bu hikâyeler her seferinde birbirinden daha ilginç hâle geliyor, heyecanlı sahneler ve ilgi çekici karakterlerle dolu oluyordu

* Pippi Uzunçorap, Astrid Lindgren'in aynı adlı eserindeki karakterdir.

ama ne yazık ki sabah uyanınca çoktan hikâyelerimi unutmuş oluyordum.

O zaman başka seçeneğim olmadığını anladım ve kendi başıma okumaya başladım. İlk seçtiğim kitabı bugün gibi hatırlıyorum. Grimm Kardeşler'in masallarının yer aldığı mavi kapaklı kocaman bir kitaptı.

Bugün saçlarım kırmızının daha koyu bir tonu ama okumak hâlâ en sevdiğim şey. Sadece kitap okuyarak para kazanılmaması ne kötü!

Elisa, Orta Gölü'nde

Gabo León Bernstein kimdir?

Gabo bir yaşında

1982 yılında, Arjantin, Buenos Aires'te doğdum ve o günden beri bir çizer olmak için bir sürü engel aşmak zorunda kaldım.

"Oraya resim yapılmaz!" diyordu annem kulaklarımı çekerek ve kirlenmiş duvarı göstererek.

"Oraya resim yapılmaz!" diyordu öğretmenim kulaklarını çekerek ve berbat olmuş kitabı göstererek.

"İstediğin yere çiz... Ama çizimleri önümüzdeki haftaya kadar teslim et!" diyor sık sık yayınevim, kulaklarını çekerek ve takvimi göstererek.

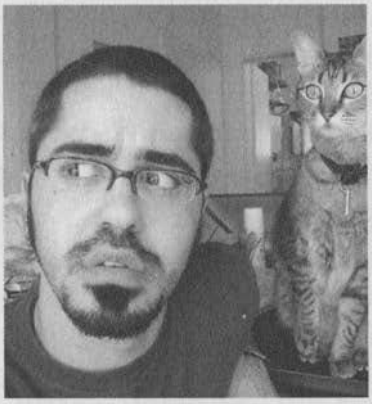

Gabo León Bernstein

Bugün ise çocuk kitapları için resimler çiziyorum ve bilgisayar oyunlarına animasyonlar yapıyorum.

Keman çalmayı öğrenmeye çalıştıkça, resmin hayatım ve en büyük tutkum olduğunu daha da iyi anlıyorum. Kedim ve komşularım da buna çok seviniyorlar.

Gabo